

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2211
2,90€ | 6 FEBRER 2022

Agustí Codinach

P 8-11

Salvador Cristau inicia
ministeri com a nou
bisbe titular
dissabte 5 de febrer

**«La diòcesi
de Terrassa
està consolidada
i gaudeix d'un
clergat molt
treballador i fidel»**

El bisbe Cristau davant de la seu del bisbat de Terrassa.

INFORME FOESSA CATALUNYA 2021: un 29,1% de població en exclusió P 16-17

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

Nou logo a «Catalunya Cristiana»

Estrenem avui un nou logo per a la nostra revista. Es tracta d'una creu que recorda les creus d'Antoni Gaudí, concretament la Creu del Xiprer. Estilitzada al centre, va agafant amplada a mesura que avancem pels braços. Al final de cada braç apareix, amb un to més fosc, el que seria el fruit de l'arbre de la creu. D'altra banda, els braços de la creu acaben en forma de fletxa, de manera que dona un dinamisme al conjunt que ens convida a anar des del centre de la creu als quatre punts cardinals, indicant que és essencial al cristianisme el propagar-se arreu del món, seguint totes les direccions de la rosa dels vents.

Just abans d'arribar al fruit de la creu, ens trobem amb uns subtils angles en blanc, que donen perfil i identitat a la forma. Les línies, però, no queden tancades, sinó que deixen un espai que fa respirar la figura. Aquest detall ens ajuda a comprendre dues dimensions fonamentals de l'Església. La primera és que l'Església té una identitat clara, ben definida, amb un contingut específic. Els angles en blanc en remarquen i perfilen l'essència. La segona és que els espais entre aquests angles són espais oberts que ens indiquen que l'Església està oberta al món, és permeable al diàleg. No és incompatible tenir una identitat clara i a la vegada estar disponible per dialogar amb el món. Aquests es-

pais, doncs, podrien ser l'atri dels gentils, on es dona un intercanvi d'idees i punts de vista.

El diàleg amb el món no pot alterar l'essència de l'Església i el seu missatge, però pot ajudar-nos a buscar més fonaments i més raons per descobrir la credibilitat de l'Evangeli. De fet, en el centre de la creu hi ha una altra creu, que encara conté una creu més petita, com si es tractés d'una seqüència de fractals que no s'acaba mai. Ens indica això que el contingut de la nostra fe és inesgotable, que sempre podrà il·luminar de manera clara i nova la situació de l'home d'avui.

La vinguda del Regne, per tant, no pot consistir a alterar la fe que hem rebut, a desvirtuar-ne l'essència, sinó més aviat a aprofundir una vegada i una altra, a la llum de l'home i del món d'avui, com el Crist és resposta que correspon al desig de l'home de tots els temps.

El camí, doncs, queda clar. Des del centre sempre ric i desbordant de la fe, l'Església s'obre a totes les direccions per arribar a tothom, oferint un espai de diàleg que esdevé també porta d'entrada al misteri, a la vegada que dona el seu fruit més preuat, el mateix Crist, per a la vida del món. Des de *Catalunya Cristiana* volem treballar en aquesta direcció, i esdevenir lloc de trobada amb el món i llindar per entrar a l'Església.

Contingut

03	Editorial
05	La setmana
06	Opinió
08	En primer pla
13	Vida eclesial
23	Opinió
24	Reportatge
28	Carta dominical
30	Bíblia
32	Litúrgia
34	Espai lectors
36	Societat
46	Agenda
47	Des del carrer

Palau Ferré, artista lluminós

PÀGINA 24-27

36-37
Al costat dels més vulnerables

«Catalunya Cristiana» estrena web

PÀGINA 22

Antoni Dalmau Ribalta, in memoriam

PÀGINA 38

47 Ignasi Torrent Portabella acaba de publicar «Autobiografía de un cura único»

La setmana en tuits

FRANCESC XAVIER BISBAL
@BISBALTALLO

Delegat episcopal de mitjans de comunicació del bisbat de Vic Immatriculacions. No n'hi ha mil de mal fetes que s'han de tornar, hi ha una llista que el Govern va entregar al Congrés amb béns immatriculats per l'Església i que aquesta ha revisat un per un. I n'ha trobat prop de 1.000 que no són seus

ANNA ROIG
@ANNAROIG

Cap de Comunicació i Relacions Institucionals de Càritas Barcelona Hi ha dies importants com el d'avui: hem entrat en el registre del Parlament de Catalunya una proposta de #lleisensellarisme conjuntament amb Sant Joan de Déu Serveis Socials, Assís Centre d'Acollida, Arrels Fundació, Comunitat de Sant'Egidio i Càritas Catalunya. Ara cal que els diputats la treballin i l'aprovin. Pels últims

JORDI RIERA ARAGAY
@RIERAARAGAY

Professor A veure si els nostres representants us fan cas i passen de les paraules als fets, amb pressupostos dignes i iniciatives inclusives per fer front al sensellarisme

PHILIP PULLELLA
@PHILIPPULLELLA

Corresponsal de Reuters a Itàlia i el Vaticà

En resposta a la crida del Papa per al dia de pregària per la pau a Ucraïna, l'ambaixador rus i els representants d'Ucraïna i dels Estats Units assisteixen a una pregària a la basílica de Roma amb el «ministre d'Afers Exteriors del Vaticà», l'arquebisbe Paul Gallagher

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

La pregària del Papa

David Fornieles, un laic català de 42 anys, ha estat nomenat director a Espanya de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa, amb l'aval del director internacional d'aquesta obra, el jesuïta Frédéric Fornos, del provincial dels jesuïtes a Espanya, Antonio España Sánchez, i de la Conferència Episcopal Espanyola. Fornieles, fill de Sabadell, substitueix Javier García Ruiz de Medina, un jesuïta que ha estat en el càrrec els últims 15 anys. Ràdio Estel va donar la notícia el mateix dia que es va fer pública, el 26 de gener.

L'endemà del nomenament, David Fornieles va dir que l'assumeix «amb la voluntat d'estar al servei dels reptes que se'ns presenten avui, com també d'animar tothom a entrar en una actitud personal de disponibilitat apostòlica i a pregar mentre vivim allò que el Sant Pare ens proposa cada mes en les seves intencions». El nou director ja formava part de la xarxa, hereva de l'Apostolat de l'Oració, que va ser fundat el 1844 en el si de la Companyia de Jesús i va canviar de nom el 2010. Francesc va donar-li el 2018 la categoria d'obra pontifícia.

Zoom

EDUARD BRUFAU

Getty Images

En el moment de tancar aquesta edició, la invasió d'Ucraïna per part de Rússia sembla imminent. Occident en bloc fa costat a Kíev i l'OTAN ha reforçat la seva presència a tot l'est d'Europa amb més armament i milers de soldats. L'amenaça d'aquest nou escenari bèl·lic va ser el motiu que el Papa convertís el 26 de gener passat en una jornada de pregària per la pau. Francesc va demanar que «totes les accions i iniciatives polítiques estiguin al servei de la fraternitat humana».

L'efemèride de la setmana

13 de febrer del 2005:

mor sor Llúcia de Jesús, darrera dels pastors vidents de la Mare de Déu de Fàtima

LA SAL DE LA TERRA

MAR PÉREZ

Teòloga biblista

Transitar pels marges del camí

El teòleg Michael Kok defensa que l'Evangeli de Marc, el més antic dels textos evangèlics, va ser escrit des dels marges socials. Per a Kok, la narració marcana és una invitació als lectors a prendre la pròpia creu, per tal de rebre la mateixa vindicació que Jesús va rebre, i entendre el valor redemptor del patiment de Jesús.

Prendre la pròpia creu i caminar amb els crucificats del món pels marges i al marge del poder del món. Allunyar-se d'una església que va de bracet dels poderosos, i atansar-se als oblidats de la terra per ser com Jesús, tal com el presenta l'evangelista Marc: curant endimoniats i leprosos; criticant durament les actituds dels líders religiosos jueus que interpretaven la Llei sense tenir en compte l'amor

de Déu; deixant-se acaronar per les mans i els plors de la dona de Betània, per la fe de la dona sirofenícia, per la fe de la dona de les hemorràgies, per la tendresa i generositat de la dona vídua, per la fe de tanta gent necessitada d'estima i escalf.

Un Jesús, el que descriu Marc, molt humà, perquè s'angoixa i pateix, i molt diví, perquè la seva divinitat rau a curar tots aquells que troba pel camí, que, concretament, troba als marges del camí. Per això, si volem ser seguidors de Jesús crucificat hem d'estar situats als marges, per tal de poder «curar» aquells homes i dones que ho necessiten.

L'Església dels marges és l'única possible, perquè és aquella que acull sense por, sense distincions i sense triar. És aquella que recorda

les primeres comunitats, on homes i dones tenien les mateixes responsabilitats, on les portes eren obertes de bat a bat per a tothom, on la fracció del pa i el vi, la pregària i la comunió eren el que els distingia com a seguidors del Natzarè.

Defensar la institució religiosa des d'una certa superioritat moral davant dels sensesostre, dels immigrants, dels homosexuals o de les prostitutes ens converteix en fariseus hipòcrites, que negaven l'amor i la misericòrdia de Déu als que no eren com ells. Procurem allunyar-nos del «centre del camí».

L'Església dels marges és aquella que acull sense por, sense distincions

ELOI ARAN SALA

Cap d'àrea pastoral i socioeducativa de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

D'acord, no té tant d'èxit com la coca-cola, però el binomi catequesi-escola dona força per parlar en l'àmbit de l'acció pastoral. De raons per posar l'accent en una o altra part n'hi ha de sobres i totes són comprensibles. D'una banda, s'entén que la catequesi als sagraments d'iniciació cristiana (especialment l'eucaristia i la confirmació) tingui lloc en el marc de la comunitat cristiana parroquial, en relació directa amb l'església local; de l'altra, també és comprensible que l'escola cristiana s'ofereixi i acompanyi en els sagraments d'iniciació cristiana un conjunt de famílies i alumnes que en ella hi troben un escalf més proper i que, d'altra manera, es deixarien perdre.

Entremig de les dues postures,

PUNT DE VISTA

Cate-col·le

com sol passar, hi ha una àmplia gamma de grisos. Des d'escoles que envien els alumnes que demanen atenció sacramental a la parròquia com qui els remet a un curset extraescolar aliè sense fer-ne cap seguiment; a les que treballen «sinodalment» amb la parròquia i els centres concertats religiosos de la zona i realment acompanyen *in situ* els seus alumnes i s'impliquen en la tasca catequètica; o també parròquies que es desentenien de la dinàmica catequètica de les escoles del voltant. I encara hi hauria més

Una tercera part de les escoles cristianes ofereixen servei catequètic dins dels seus projectes pastorals

casuístiques!

Sigui com sigui, aproximadament una tercera part de les escoles cristianes ofereixen servei catequètic dins dels seus projectes pastorals. Una oferta formativa que sovint no depèn tant de la xarxa institucional educativa a la qual pertany un centre sinó de la seva realitat eclesial més propera. Atenent aquest fet, i entenent també que cal cercar complicitats, el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) i l'Escola Cristiana (FECC), amb el suport de l'editorial Claret, han programat tres webinars per a aquest any gratuïts i oberts tant a la comunitat parroquial com a l'educativa. La catequesi a l'escola, una xerrada per a parels de joves confirmands i la presentació de la nova pàgina web del SIC han estat els temes escollits.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Llars de misericòrdia

A la butlla de convocatò del jubileu extraordinari de la misericòrdia *Misericordiae vultus* –MV– (*El rostre de la misericòrdia*, 2015) el papa Francesc afirma que cuidar el feble és cuidar Crist, perquè «en cadascun d'aquests "més petits" és present Crist mateix» (N. 15). I això, un cop més, ens ho recorda aquest any en el missatge per a la trentena Jornada Mundial del Malalt, la celebració de la qual coincideix amb la festa de la Mare de Déu de Lourdes, el proper divendres, 11 de febrer.

El papa Francesc per al lema d'aquesta jornada s'ha inspirat en l'Evangeli de Lluc: «*Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós*» (Lc 6,36). Ser al costat dels qui pateixen en un camí de caritat.» Una responsabilitat en què incideix reiteradament el Papa, perquè la misericòrdia constitueix la clau principal del seu ministeri. Com ens recorda el Sant Pare, el misteri de la fe cristiana pot sintetitzar-se en la paraula «misericòrdia», que considera que «és la llei fonamental que habita al cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida» (MV, 2).

Quan ja hem entrat al tercer any de la pandèmia de Covid, el patiment de moltes persones no cessa. Per exemple, el patiment de molts germans ingressats en centres sanitaris sense poder rebre visites dels seus familiars i amics. El papa Francesc expressa aquest dolor amb un pensament del filòsof E. Lévinas: «El dolor aïlla completament i és d'aquest aïllament absolut del que sorgeix la crida a l'altre, la invocació a l'altre» (*Una ètica del patiment*). Moltes persones responen a aquesta crida i miren amb ulls sincers els aïllats i els

assisteixen amb cura.

Agraeixo un cop més la labor de les persones que treballen en el món de la salut i ho faig amb paraules del Papa: «Benvolguts agents sanitaris, el vostre servei al costat dels malalts, realitzat amb amor i competència, transcendeix els límits de la professió per a convertir-se en una missió. Les vostres mans, que toquen la carn sofrent de Crist, poden ser signe de les mans misericordioses del Pare. Sigueu conscients de la gran dignitat de la vostra professió, com també de la responsabilitat que aquesta comporta. [...] Fins i tot, quan no és possible guarir, sempre és possible cuidar, sempre és possible consolar, sempre és possible fer sentir una proximitat que mostra interès per la persona abans que per la seva patologia» (Missatge del Papa 2022).

Demano als governants que cuidin els nostres sanitaris amb condicions de treball dignes, perquè puguin atendre adequadament els malalts, especialment en aquests moments, que molts estan aïllats als hospitals. És necessari un sistema sanitari que no deixi de banda la dimensió humana i relacional de la persona.

Benvolguts germans i germanes, davant la Jornada Mundial del Malalt, encomano tots els malalts i les seves famílies a la protecció amorosa de Maria, sota l'advocació de Lourdes, perquè puguin trobar salut i consol. Preguem perquè, en la malaltia, tots puguem ser atesos, tant a les nostres cases com en centres d'assistència sanitària, on trobem l'atenció adequada i proximitat fraterna. Preguem perquè els nostres centres siguin, com diu el Papa, «llars de misericòrdia».

«El ministeri episcopal és una crida de servei a tots els germans»

Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa

El bisbe Salvador al seu despatx del bisbat de Terrassa.

Des d'aquest dissabte 5 de febrer Mons. Salvador Cristau i Coll és el nou bisbe de Terrassa en substitució de Mons. Josep Àngel Saiz, arquebisbe de Sevilla des de l'estiu passat. Mons. Cristau es posa al capdavant de la diòcesi del Vallès amb l'avançatge d'haver-ne estat bisbe auxiliar durant més de deu anys, cosa que li ha permès conèixer-la bé. En aquest ministeri que tot just ara enceta, el nou prelat de Terrassa subratlla com a prioritat l'evangelització de la societat, però també la necessitat de fer més forta la comunió interna. Així mateix no s'està d'assenyalar l'obligació que té tot catòlic d'ajudar els nombrosos germans nostres, cristians o no, que es troben amb dificultats econòmiques.

Quina impressió n'ha tret de la recent visita *ad limina*?

Com a bisbe, he pogut experimentar que la visita *ad limina* et posa en contacte amb la catolicitat, amb el sentit d'universalitat de l'Església. Impressiona perquè parles amb els prefectes de les congregacions romanes, que des de Roma vetllen per diverses qüestions que tenen enco-

manades per a tota l'Església, i posseeixen informació d'arreu del món.

Pel que fa més en concret a l'entrevista amb el Sant Pare, també va ser una experiència d'aquesta universalitat de l'Església, en aquest cas amb el Successor de Pere. El Bisbe de Roma té encomanat de vetllar per totes les Esglésies del món, i nosaltres, quan hi anem, experimentem aquesta comunió. La impressió que t'emportes d'una visita com aquesta és de plena comunió amb el Papa i amb l'Església universal.

Vostè que ha tingut ocasió de tractar el papa Francesc de ben a prop, com descriuria la seva personalitat?

Haig de dir que el papa Francesc em sorprèn força perquè amb l'edat que té conserva un dinamisme i una vitalitat excepcionals. A més, té la capacitat de tenir-ho tot al cap; es recorda de moltíssimes coses, té present molta gent d'arreu del món, li dones una petita pista i de seguida sap qui ets, d'on vens i què fas! També m'agrada que sempre es mostra molt atent amb la persona que té al davant i que té present la gran diversitat que suposa l'Església universal.

«El Papa és un home de fe profunda, de pregària i d'unió amb el Senyor»

«Encaro la nova etapa amb il·lusió i ganes de viure aquest servei»

«El cristià no pot fer veure que no s'adona de les necessitats dels seus germans»

El papa Francesc és algú molt actiu i a la vegada molt profund, i el veig com un home de molta fe, molt unit al Senyor. Per exemple, que hagi convocat aquest Sínode amb el tema de la sinodalitat, ho interpreto com un acte de fe del Papa, perquè creu realment que és l'Esperit Sant el qui porta l'Església i que, per tant, aquesta iniciativa ha de sortir bé. Això és propi d'un home de fe profunda, de pregària i d'unió amb el Senyor.

Aquest 5 de febrer pren possessió com a bisbe de Terrassa. Com afronta aquest ministeri?

Efectivament, aquest és un nou ministeri. Ministeri vol dir servei i, per tant, ara es tractarà d'afrontar un nou servei. Per això a mi, més que presa de possessió, expressió que és del tot correcta, m'agrada més parlar d'inici de ministeri. I com l'afronto? Doncs posant tota

la confiança en el Senyor, perquè és Ell qui ens ha cridat. Ja em va cridar fa molts anys a seguir el camí del sacerdoci; després al cap de molt de temps em va cridar a ser bisbe, i he estat bisbe auxiliar durant 10 anys i escaig; i ara em demana aquest pas més. La nova etapa l'encaro amb il·lusió i amb ganes de viure aquest servei. Tinc el desig de viure aquest ministeri com a servei a tota la comunitat cristiana, la diòcesi amb les famílies, els sacerdots, la gent gran, els infants, els malalts... La crida al ministeri episcopal és una crida de servei a tots els germans.

La seva etapa anterior com a bisbe auxiliar li ha permès conèixer bé la diòcesi. Quins són els primers reptes que té previst encarar?

De reptes, n'hi ha molts. Alguns són pròpiament eclesials i d'altres

Foto: Mons. Cristau, al Palau episcopal de Terrassa, que es va construir l'any 2010.

«Terrassa gaudeix d'un clergat molt treballador i fidel, sensible a l'evangelització i a la pobresa»

«El món necessita la presència de cristians, encara que no ho sàpiga, perquè es tracta de la presència de Jesucrist»

són més del món en què vivim. Jo crec que el repte principal que tenim en aquest moment present és l'evangelització, perquè estem en una societat molt secularitzada. El món s'ha anat secularitzant i això ha anat impregnant totes les estructures de la societat, i també ens afecta a nosaltres els cristians, encara que no ens n'adonem. Per a mi, per tant, el primer que s'ha de fer és evangelitzar, fer present el Senyor, ajudar que la gent pugui descobrir la presència de Déu en les seves vides, perquè hi és. En aquest món fred i materialista el Senyor hi és, i hem d'ajudar les persones a adonar-se'n.

D'aquesta primera tasca essencial, se'n deriva la vivència de la fe en totes les seves múltiples formes: la vida de fe en les famílies, la vida de fe dins de les parròquies i comunitats cristianes, el sorgiment de vocacions, etc. Molta gent es demana per què hi ha pocs sacerdots. Bé, la qüestió és que si els preveres han de sortir d'aquells que creuen i els que creiem som pocs, és evident que hi haurà menys sacerdots. Ara, això no treu que confiem que el Senyor té els seus plans, en aquest tema i en tots.

I després, tampoc no podem perdre de vista els germans que ho passen malament, els que pateixen necessitats, i no només aquells que formen part de l'Església, sinó tots. Hi ha moltes persones, famílies senceres, que es troben amb problemes econòmics greus, en part per la pandèmia, però també per un dèficit econòmic estructural de la nostra societat. Hi ha molta gent que pateix manca de mitjans, i el cristià no pot fer veure que no s'adona de les necessitats dels seus germans, siguin de tipus espiritual o bé material. És cert que no ho resoldrem tot, però el que no podem fer és passar de llarg.

Podria assenyalar els punts forts de la diòcesi i aquells altres aspectes que caldria reforçar?

Crec que hem de donar gràcies a Déu perquè en aquest moment la diòcesi ja està consolidada, des que va néixer ara fa disset anys. I encara que hagi pogut tenir difi-

cultats, ara la podem veure joiosament sòlida. Ja té tota la forma de la seva vida diocesana organitzada, i gaudeix d'un clergat molt treballador i fidel, sensible a l'evangelització, a la pobresa i les necessitats materials de molta gent. Jo crec que aquests són els punts forts.

Però també hi ha coses que s'han de treballar més a fons. N'assenyalaré tan sols una: hem de créixer molt en la comunió entre nosaltres. Em refereixo al fet de sentir-nos comunitat cristiana, perquè sabem que som Església, però a vegades a la pràctica no ho vivim. Hem de créixer en el sentit d'Església, de comunitat cristiana, i això tant a nivell diocesà, universal com també de les petites comunitats i parròquies. Cal estrènyer els llaços de fraternitat, conèixer-nos més, estimar-nos més, pregar més els uns pels altres, reforçar els vincles entre nosaltres, tant pel que fa al presbiterat, com als laics, parròquies, comunitats i grups diversos.

Molt abans de ser Benet XVI, Joseph Ratzinger va afirmar que l'Església del segle XXI consistiria no pas en grans masses sinó en un seguit de petits grups d'una espiritualitat ferma. Creu que el pronòstic era encertat?

Això precisament és al que em referia quan parlava d'estrènyer els vincles i llaços de comunió entre nosaltres. Tinc la impressió que el temps donarà la raó a Joseph Ratzinger, almenys al món occidental. És una realitat innegable que som menys que uns quants anys enrere. No ens podem quedar ni tancats per por dins de la nostra capelleta, ni tampoc passivament adormits pensant que ja ho farà tot el Senyor. Com he dit, hem d'estrènyer els vincles en els grups cristians, però alhora ho hem de fer mirant cap enfora, cap al paisatge que ens envolta. No podem oblidar en cap moment el nostre entorn social, que necessita la presència dels cristians (laics, religiosos, preveres, famílies...). El món necessita la presència de cristians, encara que no ho sàpiga, i es tracta d'una presència necessària, perquè es tracta de la presència de Jesucrist.

SABER ESCOLTAR

El monjo i el turista

Hi ha historietes tan transparents que sembla que no tinguin realitat. Tanmateix, els grans esdeveniments poden semblar fantàstics o escrits per commoure en els sermons o en les catequesis. El que explico aquí és verídic.

Un turista troba, en una capelleta de la muntanya, un monjo que medita. S'impresiona per la felicitat i la serenitat del contemplatiu. El turista li pregunta: «Com és que vostè, havent renunciat a totes les coses del món, té pau i és feliç? Parli'm de la seva capacitat de renúncia.» El monjo, somrient, li diu: «Miri també jo m'admiro de la capacitat de renúncia dels homes del món; jo només renuncio a coses caduques per tresors d'un valor infinit, en canvi els altres renuncien a l'infinit per coses caduques.»

Recordo l'impacte que em produí la visita a una cartoixa, on ens va atendre un monjo jove amb un rostre alegre que semblava la cara il·luminada d'un home de Déu.

Un periodista preguntava a un monjo de Poblet com podia ser que hagués renunciat a les coses mundanals. El religiós no s'ho va pensar dues vegades i, immediatament, va contestar: «Jo, en realitat, no he renunciat a res, sinó que he optat per Aquell que és el tot.»

Les historietes ens condueixen a aquesta pregunta: qui renuncia a més?

L'escrutini d'alguns passatges evangèlics evidencien les respostes monacals. Jesús va dir: «Què en traurà l'home de guanyar tot el món, si perd la vida?, o què podrà

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

donar l'home que valgui tant com la vida?» Una nota bíblica fa així: «L'home no pot fruir de cap bé sense la vida, i per això, ho donaria tot abans que perdre la vida; per això ho ha donat tot, i fins la vida, abans de perdre l'autèntica vida.»

Jesús també va dir: «Per això us dic: no us preocupeu per la vida, pensant què menjareu, ni pel cos pensant com us vestireu... Mireu els ocells del Cel, no sembren, ni seguen, ni recullen en graners i el nostre Pare celestial els alimenta. No valeu més vosaltres que no pas ells?» (Mateu 6,24-34).

«Jo no he renunciat a res, sinó que he optat per Aquell que és el tot»

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Seriosament, em vaig iniciar en aquest moviment el 4 de gener del 1949. Era el que qualsevol adult anomenaria un adolescent. Cosa de nois. «Nens vestits de babaus, guiats per babaus vestits de nens», així ho definia algú. No era això i, a més, i entre nosaltres, en aquell temps, era impossible que ho fos. Cal afegir que, pràcticament, estava prohibit.

Ja als seus orígens, l'escoltisme va ser una cosa seriosa. Baden-Powell, l'heroi del setge de Mafeking, l'oficial més guardonat de l'imperi, potser no ho hauria estat si en la lluita contra l'exèrcit bòer no hagués comptat amb la col·laboració dels nois, també assetjats.

A instàncies d'alguns directors del col·legi, basant-se en l'experi-

A PROPÒSIT DE...

Escoltisme

ència de l'illa de Brownsea, el fundador va començar a redactar, en quaderns quinzenals, el *Scouting for boys*, visió imaginària d'un món heroic. Però els nois anglesos no van voler que fos imaginari i van sol·licitar de l'autor posar-ho en pràctica. Això va passar el 1907.

Resumeixo. Els escoltes entusiastes creixien. El rei va demanar a Baden-Powell que triés: continuar a l'exèrcit o dedicar-se totalment al moviment. Més tard, ell explicava que, en aquells moments, va sol·licitar fervorosament l'ajuda de Déu. Es va decidir per allò que creia més útil.

**Baden-Powell
va triar dedicar-se
al moviment escolta**

Aquests dies hi he pensat en llegir el llibre *Grandes figures du scoutisme*, de Christophe Carichon, editat recentment. Tenia notícia d'alguns d'aquests grans homes. He estudiat amb entusiasme i serietat la vida i obra de Guy de Larigaudie. La seva figura, la seva originalitat cristiana, la va descriure molt bé Lili Álvarez en el seu *El seglarismo y su integridad*.

Torno al llibre que no he acabat de llegir. Em fa gràcia, en mirar la cronologia simplificada: 1949 ordenat a Nancy Mons. Marc-Armand Lallier, primer bisbe sortit dels escoltes de França. Vocacions al servei més alt, aquesta i altres, així s'anomenen. Una mostra de la serietat del moviment, que asseylava al principi.

(No s'hi esmenten els escoltes declarats beats, em sap greu.)

Vida eclesial

Aquesta setmana el Papa confereix el ministeri de lectorat i acolitat i el de catequista, recollim l'Informe Foessa Catalunya, sor Lucía Caram explica la refundació del seu convent, parlem de les immatriculacions de l'Església i presentem la nostra nova web

Primers laics a rebre els ministeris del lectorat i acolitat i el de catequista

Anunciadors apassionats de la Paraula

FRA BERNAT FOLCRÀ
Corresponsal a Roma

El tercer Diumenge de la Paraula de Déu, establert pel papa Francesc el 2019, va tenir una celebració molt significativa a la basílica de Sant Pere, perquè, per primer cop, el ministeri del lectorat i del acolitat van ser conferits, de forma estable i institucionalitzada, a dones i homes laics. Anteriorment, aquests ministeris estaven reservats només per a homes, perquè es considerava propedèutic per a un possible accés als ordes sagrats. Amb la nova institució guanya força la vitalitat del sagrament del Baptisme, comú al poble de Déu.

Cadascun d'aquest dos ministeris es va conferir als laics seleccionats a través d'un ritu, preparat per primer cop per la Congregació per al Culte Diví. Abans de l'homilia, els candidats van ser convocats, cridats pel seu nom i presentats a l'Església. Després, els que van entrar en el ministeri del lectorat, van rebre la Bíblia de mans del Sant Pare: la Paraula de Déu que estan cridats a proclamar, més que amb la veu, amb la vida mateixa. Els nous lectors són Na Young Kim (Corea), Sweety Iqbal (Pakistan), Pierpaolo Perrone (Roma), Elisa Tini (Perusa), Giusy Campagna (Messina), Gabriele Bellan (Roma), Ellen Bosso (Ghana) i Deborah Sutura (Salern).

Als nous catequistes, d'altra banda, el Sant Pare els va confiar una reproducció de la creu pastoral utilitzada primer per Pau VI, després per Joan Pau II, per recordar el caràcter missioner del servei de catequitzar. Ells són Víctor Hidalgo Chumbe (Perú), Martiniano Dávila Yalta (Perú), Regina De Sousa Silva (Brasil), Wanderson Saavedra Correia (Brasil), Rosa Avad (Espanya), Jacek Kralkowski (Polònia), David Lo Bascio (Roma) i Cecilia Agyeman Anane (Ghana).

DEBORAH SUTERA
«És molt bo que una dona no només proclami, sinó que sigui una anunciadora directa de la Paraula»

Giusy Campagna va rebre el ministeri del lectorat.

Tots ells han rebut la missió de ser ministres dòcils de la Paraula, de viure-la com el centre de l'Església. En l'homilia el Sant Pare va dir que la Paraula ens revela un Déu proper, apassionat per la nostra vida, tendre, i ens allunya de la imatge d'un Déu rigorós, rígid. La Paraula de Déu ens porta a l'home, ens empeny fora de nosaltres mateixos, als pobres.

La missió d'avui és ser anunciadors apassionats de la Paraula, sobretot als pobres. Com Deborah Sutura, de Salern, 33 anys, estudiant de Teologia, una de les noies que va rebre el ministeri del lectorat. Assenyala que l'Església ha reconegut el paper de la dona com a anunciadora i proclamadora de la Paraula, un pas important, després del qual en vindran més.

«Estic molt vinculada a la Sagrada Escripura, és un fonament en la recerca eclesiològica i teològica. Soc conscient que l'Església encara ha de caminar. És molt bo que una dona no només proclami, sinó que sigui una anunciadora directa de la Paraula. Crec fermament això i espero que l'Església tingui coratge amb aquesta intuïció que ha tingut.»

Giusy Campagna, estudiant d'Història de l'art de la parròquia de Santa Maria de la Visitació a Messina, va expressar el seu sentiment quan va rebre la Bíblia de les mans del Sant Pare: «Ha arribat com una cosa completament inesperada. Els dons de Déu arriben sempre quan una menys s'ho espera.» Va ser «una emoció forta i també el sentit de la responsabilitat de proclamar la Paraula i dur-la a la gent. Espero que porti molt de fruit a la meva diòcesi, a la meva parròquia. Sobretot m'agradaria que altres joves com jo es puguin apropar a aprofundir la Paraula, a tenir-hi més contacte i a meditar-la».

Perquè els joves puguin estimar més la Paraula de Déu, la Giusy els aconsella «llegir-la i meditar-la cada dia. No cal llegir un fragment particularment llarg. Tot i que només siguin dues línies, tot i que sigui una mica, ja n'hi ha prou per meditar-la i assaborir-la. Cada dia. I quan algú es trobi amb algun passatge fosc, de difícil lectura o interpretació, «aquí cal obrir-se, potser parlar amb el pare espiritual, compartir aquells fragments que poden ser difícils».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Temps ordinari

Passats els excessos nadalencs i abans d'arribar a l'austeritat de la Quaresma, ens trobem amb el «temps ordinari». Els que vivim en aquesta part europea del món travessem la dura pujada de gener i, comencem a patir el bombardeig que «ja és primavera». Quan penso en la pujada de gener, recordo les pujades als ports de les curses ciclistes: l'esforç de l'ascens es fa més lleuger en grup. Si anem ple-gats ens empenyem i animem. Moltes persones, però, es veuen obligades a afrontar en solitari aquest desafiament i veuen molt llunyana aquella primavera. Temps ordinari comença amb la narració del baptisme de Jesús i acaba dimecres de cendra. Mentre era batejat per Joan, Jesús experimenta profundament l'amor de Déu, sentint-se fill estimat. Aquesta experiència l'empeny a la missió. Quina és la missió de Jesús en el seu propi temps ordinari? Els textos de l'Evangeli ho expressen amb claredat: «Va passar per la vida fent el bé i alliberant els oprimits pel Diable.»

La nostra missió és el que fem en el nostre propi temps ordinari. M'agrada imaginar Jesús en aquella quotidianitat rutinària de Natzaret, simplement vivint amb la seva gent, però vivint amb els ulls ben oberts. Cap leprós, cap vídua, cap llançat al marge dels camins, cec, paralític o hemorroïssa, passaria desapercebut a la seva mirada atenta. Em pregunto qui són els oprimits pel diable en aquest moment històric en el qual visc. Penso en les persones que viuen confinaments en soledat o que no tenen xarxes de suport. D'altres que no tenen assistència sanitària perquè són migrants sense drets, o tantes persones que pateixen depressió i ansietat. Tant de bo que siguem capaços de viure el nostre temps ordinari fent el bé, mirant amb ulls misericordiosos i tocant amb mans alliberadores com Jesús ho va fer.

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

 Tarraconense

Es presenta l'informe «EINSFOESSA sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya 2021»

L'exclusió a Catalunya creix any rere any

FRANCESC ROIG QUERALT
President de Càritas Catalunya

L'informe *EINSFOESSA sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya 2021*, elaborat per la Fundació FOESSA de Càritas, ha posat de nou de manifest la feblesa del nostre sistema de protecció de les persones i les llars més vulnerables.

Ja veníem d'una greu crisi econòmica (2008 - 2015) amb greus conseqüències socials per al conjunt de la població. La pandèmia del Covid-19 ha empitjorat aquesta situació, ja que les mesures de contenció de la pandèmia han paralitzat o alentit l'economia, i la fortalesa d'un model productiu que es basa, sobretot, en el turisme i l'oci.

Superades les primeres onades de la pandèmia i iniciat el desconfinament, la incipient recuperació econòmica no va suposar un descens considerable dels nivells d'exclusió precedents.

L'estudi posa de manifest una dada molt preocupant: el 29,1% de la població catalana (al voltant de 2.260.000 persones) es trobava el 2021 en una situació d'exclusió, ja sigui aquesta moderada o severa. Una situació una mica pitjor que l'observada en el conjunt global de l'Estat espanyol.

La inestabilitat laboral, la pobresa, les despeses excessives de l'habitatge, l'amuntegament greu, els problemes d'accés als medicaments, i la incapacitat de participar en política lligada a l'estrangeria són els problemes més freqüents i afecten gairebé el 15% de la població catalana.

Si volem posar cara a aquesta exclusió social, els col·lectius més afectats són les llars pobres o sense ingressos amb la persona sustentadora principal buscant feina, i també les famílies nombroses.

L'exclusió a Catalunya creix entre la població sense ingressos i que viu en àrees urbanes, en llars encapçalades per menors de 45 anys i entre la població estrangera.

Pobresa, atur i endeutament són els atributs més compartits per les persones en situació d'exclusió social a Catalunya. A més a més, s'intensifiquen les dificultats d'accés a l'habitatge i creixen les situacions d'exclusió residencial.

Un altre element que destaca l'informe és el fet que entre el 2018 i el 2021 ha augmentat el percentatge de llars i de persones afectades per problemes d'exclusió social en l'àmbit de la salut. Els principals problemes detectats són la manca d'accés als medicaments, l'afectació d'una malaltia crònica, una discapacitat o problemes greus que afecten les persones adultes de la llar, i les dificultats en l'accés a l'alimentació (en un 3% de les llars catalanes, actualment o durant els últims deu anys, s'ha passat gana!).

El 29,1% de la població catalana es trobava el 2021 en una situació d'exclusió

Pepe Navarro – Càritas Catalunya

Reforç escolar
de Càritas diocesana
d'Urgell, a Balaguer.

Dimarts 2 de febrer es presenta a la Casa Abacial del Monestir de Sant Cugat l'informe *EINSFOESSA sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya 2021*, elaborat per la Fundació FOESSA de Càritas. En aquest acte —presidit per Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa i president de Càritas Diocesana de Terrassa—, participen el president de Càritas Catalunya, Francesc Roig; el cap d'Estudis de Càritas Espanyola i secretari tècnic de la Fundació FOESSA, Raül Flores, i la coordinadora del Grup de Treball d'Anàlisi Social de Càritas Catalunya, Miriam Feu

La pandèmia i la crisi social associada han tensat i han erosionat les xarxes de suport familiar, que estan al límit de la seva capacitat d'ajuda. A més a més, pràcticament s'ha duplicat el nombre de persones que tenen dificultats greus de convivència. Tot i això, també hi ha alguna bona notícia: la incidència de l'aïllament social a Catalunya retrocedeix un 26,1%.

En aquest context de confinaments domiciliaris i absència de viatges i visites, tant laborals com relacionals, l'entorn digital s'ha convertit en un aliat clau. Tot i que observem un increment de les llars que tenen ordinador i accés a internet, el 32% del conjunt de les llars a Catalunya pateixen la denominada *bretxa digital*. Aquesta situació, en una societat amb nivells de digitalització com l'actual, la bretxa digital es converteix en un motor d'exclusió que redueix o limita de manera greu les oportunitats de participació social, d'integració al mercat laboral o de sol·licitud de prestacions socials.

En síntesi, l'informe desvetlla una situació creixent de pobresa severa a Catalunya que està afectant la cohesió i el desenvolupament social i econòmic. Calen mesures urgents que posin les persones més vulnerables al centre de les polítiques socials.

Però, passen els anys i a Càritas ens cansem de presentar una vegada i una altra les nostres propostes per tal de redreçar aquesta situació, i tanmateix no s'avança al ritme que requereixen les persones que viuen cada dia en la pobresa. Les solucions hi són: la creació d'un veritable parc d'habitatge públic de lloguer; l'harmonització entre l'Ingrés Mínim Vital (IMV) estatal i la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) catalana, així com l'extensió a més col·lectius que ho necessiten; un pla de formació ocupacional orientat a les necessitats actuals i futures del mercat laboral; un sistema fiscal que redistribueixi més justament la riquesa; un pla de xoc contra l'atur dels joves; veritables polítiques de suport a les famílies... i així podríem continuar!

Com podem veure, aquestes dues crisis ens han d'esperonar a repensar el model social i relacional, el model econòmic i de redistribució de la riquesa; així com els valors sobre els quals podem assentar la convivència, amb l'objectiu últim d'evitar la desigualtat cronificada de les situacions de pobresa i l'exclusió social, amb la mirada posada en la transformació social per aconseguir una societat més justa.

Vi nou, bots nous

SOR LUCÍA CARAM
Monja contemplativa

El papa Francesc i el cardenal Joan Josep Omella ens han ajudat a avançar sense ruptures i de manera serena i evangèlica cap a la nostra nova situació

Som una comunitat de vida contemplativa, que comparteix vocació i missió amb els laics, que viu en comunió amb l'Església i l'orde

FE D'ERRORS

En la passada edició, vam atribuir a Rosa Masferrer, de l'Institut de Religioses de Sant Josep de Girona, el càrrec de vicepresidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya, quan en realitat qui l'exerceix actualment és M. Teresa Brull, Filla de la Caritat

L'any 2021 ha estat marcat fortament per la pandèmia i per les conseqüències dramàtiques que ha tingut com a factor destructiu de la salut, de la feina i de moltes oportunitats. La pobresa i les desigualtats han crescut i també la sensació de vulnerabilitat dels ciutadans que, de cop i volta, ens hem vist amenaçats en les nostres seguretats, benestar i sentiment de prepotència en què per diversos motius ens havíem instal·lat, pensant que érem totpoderosos i que res ni ningú no ens podia doblegar.

Però tocar de prop les ferides de les persones, estar al costat dels damnificats, i haver-los tingut a casa, ens ha despertat del que voldríem que hagués estat un malson a una realitat que hem d'assumir, i que desitjo que assumim amb altura i havent après a viure.

Celebrar l'encarnació de Jesús en la nostra història i veure com Déu va besar la nostra fragilitat, ens fa conscients que el seu missatge i la seva Bona Nova té vigència i valor en el nostre món i en la nostra societat; nova i canviant.

La comunitat de monges dominiques del convent de Santa Clara de Manresa fa anys que vivim el que m'agrada dir-nela «Contempla-Acció», que no és altra cosa que el lema de l'orde de predicadors enunciat per sant Tomàs, el «Contemplar i donar allò contemplat». Fagairebé 30 anys vaig escollir venir en aquesta comunitat perquè era una comunitat que vivia aquesta consigna i en què sempre hi havia un lloc i un espai per acollir els més empobrits.

Compartir la fe amb aquestes germanes que acollien i compartien amb senzillesa i des de la pobresa i austeritat la seva vida i els seus béns em va portar fins a Manresa, on vaig trobar una comunitat de vida evangèlica en què l'Evangeli es

vivia sense ideologies i amb molta llibertat.

Fa anys que acollim i ens preguntem com donar i ser Bona Nova per als que truquen a la porta i venen carregats de dolor, pobresa, abandonament.

Hem patit la manca de comprensió institucional pel fet de no veure compatible la vida claustral amb el servei directe als més pobres i veure com amb la frase «Això no és el nostre tarannà» se'ns en volia dissuadir. Però quan vius en comunitat i aculls des de la comunitat, i poses nom a les realitats i persones, aquestes són això: persones, i no estadístiques ni xifres. Vivint i acollint vam començar a buscar un camí en què ningú no se sentís ferit o molest pel fet de tenir un vincle jurídic amb nosaltres ni veiés amenaçada o posada en qüestió la seva legítima opció de vida.

En aquests anys vivint i pregant la vida, hem tingut l'oportunitat de compartir les nostres inquietuds amb el papa Francesc i el cardenal Joan Josep Omella. Ells ens han ajudat a avançar sense ruptures i de manera serena i evangèlica cap a la nostra nova situació.

Ens esperen uns anys de vida celebrada i compartida, de pregària i servei, i aquesta vida és la que continuarà obrint camins i donant nom al que va començar com una intuïció viscuda i és avui una realitat celebrada i assumida en comunitat.

Som una comunitat de vida contemplativa, que comparteix vocació i missió amb els laics, que viu en comunió amb l'Església i l'orde i que canta agraïda amb el salmista: «El Senyor obra meravelles en nosaltres; amb quin goig ho celebrem.»

Què passarà d'aquí a uns anys? Estem en bones mans, en les millors mans, en les de Déu, i sabem que Ell, que surt com a valedor dels més pobres, no ens abandonarà.

Sor Lucía és impulsora de projectes socials com la Fundació del Convent de Santa Clara i Invulnerables, que lluita contra la pobresa infantil.

Amb dues germanes de la comunitat de Santa Clara, en la visita que van fer al Papa el setembre passat.

 Madrid

La voluntat és afavorir els processos de regularització

L'Església detecta un miler d'errors en les immatriculacions

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

El president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el cardenal Joan Josep Omella, i el president del Govern espanyol, Pedro Sánchez, van mantenir una reunió de treball el 24 de gener. Aquesta trobada va tenir lloc un cop acabat l'estudi sobre les immatriculacions de la Comissió constituïda entre la CEE i el Govern.

El cardenal Omella va lliurar al president Sánchez el llibre amb l'anàlisi que ha fet l'Església sobre la llista de béns immatriculats entre el 1998 i el 2015 que el Govern va entregar al Congrés.

L'estudi que ha fet l'Església d'aquesta llista mostra un conjunt de béns que pertanyen a un tercer o que no en consta la titularitat. Així, ha informat el Govern d'aproximadament un miler d'errors en l'adjudicació de propietat a l'Església, perquè no consta que estiguin matriculats al seu nom.

En una entrevista concedida al programa *Camins* de Ràdio Estel, l'exdelegat d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona, Antoni Matabosch, matisava que «no és veritat que l'Església retorni la propietat de 1.000 béns, perquè la llista l'ha feta el Govern. És una llista que té molts errors: hi ha 2.491 errors. És a dir, ha posat temples o propietats duplicades, béns registrats que les diòcesis no tenen ni idea del que són o propietats comprades o rebudes per herència i que, per tant, no entren dintre de les immatriculacions».

Amb tot, explicava Mn. Matabosch, «una altra cosa és que dels

béns immatriculats per l'Església hi hagi algú que els reclami, però això no apareix a l'informe. Aquest informe no és per dir quantes reclamacions hi ha, sinó de quants béns parlem i són 32.401. Les reclamacions podrien oscil·lar entre el 0,1% i el 0,2%. Això vol dir que, a tot Espanya, de 32.401 béns, n'hi ha entre 30 i 60 que es podrien reclamar, una ridícula. Però si cal tornar a algú béns perquè hi ha hagut una equivocació, doncs es tornen».

La previsió és que el Govern posi en coneixement de les entitats locals i dels registres aquesta informació i se'n pugui començar la regularització que correspongui. En aquest sentit, l'Església ha ratificat el compromís de col·laboració per facilitar aquest procés. En declaracions a l'agència EFE, el vicesecretari per a Afers Econòmics de la CEE, Fernando Giménez Barriocanal, ha destacat que «l'Església no vol que se li atribueixi cap bé que no sigui seu».

ANTONI MATABOSCH
«No és veritat que l'Església retorni la propietat de 1.000 béns, perquè la llista l'ha feta el Govern»

JOAN JOSEP OMELLA
«Hem manifestat aquest desig de col·laboració de les dues institucions, Estat i Església, per al bé comú, per al bé de la societat espanyola»

CEE

La reunió entre Pedro Sánchez i el cardenal Omella va ser un moment d'apropament entre les dues presidències.

En el context de diàleg amb el Govern, l'informe de la CEE s'ha elaborat a través de les consultes a les diòcesis i ha consistit en la catalogació dels béns, la seva divisió per diòcesis i verificació dels processos d'immatriculació en cadascun dels béns esmentats.

Trobada «cordial»

El cardenal Joan Josep Omella va qualificar la trobada amb Pedro Sánchez de «cordial, on hem manifestat aquest desig de col·laboració de les dues institucions, Estat i Església, per al bé comú, per al bé de la societat espanyola». I va afegir: «Jo crec que ha estat un moment molt bonic d'apropament de la presidència del Govern amb el president de la CEE per a aquesta col·laboració.»

Aquest va ser el primer cop que el president del Govern visita la seu de la CEE. En la trobada, el cardenal Omella li va explicar els detalls de la capella de la Successió Apostòlica, obra de Rupnik, i va pregar pels governants d'Espanya. A més, li va ensenyar la sala de l'Assemblea Plenària i li va comentar el funcionament dels organismes de la CEE.

Al principi de la reunió, el president de la CEE va entregar al president del Govern el llibre *La Capella de la Sucesión Apostólica* i alguns documents de l'episcopat espanyol: *Església servidora dels pobres*, *Fidels a l'enviament missioner*, *Orientacions de la CEE per al 2022-2027*, la Memòria d'activitats de l'Església i el text *L'Església, Poble de Déu entre les nacions*.

Dels temes tractats entre tots dos presidents va destacar també el treball de l'Església al servei del bé comú durant la pandèmia, la preocupació per les qüestions socials de les migracions, els corredors humanitaris, l'avortament, l'eutanàsia, la llibertat de consciència o l'educació.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

 Barcelona

«Catalunya Cristiana» estrena web

La nova eina permet potenciar la subscripció digital i llegir el setmanari en tots els dispositius mòbils

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

MIQUEL RAMÓN
«Estem posant el nostre granet de sorra en la gran tasca d'evangelització de l'Església»

Coincidint amb la festa de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, el setmanari *Catalunya Cristiana* ha estrenat pàgina web. Es tracta d'una profunda renovació de disseny, així com de continguts, de formats i d'accessibilitat. La nova eina permet potenciar la subscripció digital, la interacció amb els usuaris, llegir el setmanari en tots els dispositius mòbils i complementar les notícies amb nous continguts audiovisuals. A més, inclou informació d'interès diària com el santoral, les lectures, l'agenda, l'efemèride i el goig.

Tal com ha manifestat Mn. Miquel Ramón Fuentes, director de *Catalunya Cristiana*, «amb la creació de

la nova pàgina web estem posant el nostre granet de sorra en la gran tasca d'evangelització de l'Església».

Catalunya Cristiana és un setmanari d'informació i de cultura religiosa fundat el 1979. Actualment és l'únic setmanari catòlic que es publica a Catalunya, amb difusió a l'àmbit espanyol i internacional, a través dels missioners. A l'hemeroteca del web poden consultar-se de forma lliure i gratuïta tots els números publicats des de l'inici.

El setmanari es pot rebre per subscripció a domicili i adquirir a les parròquies de les diòcesis o a la Llibreria Claret i digitalment a través de la pàgina web i de la plataforma iQuiosc.

SIGNES D'AVUI

Dret a una feina segura

A les tanques publicitàries del metro he llegit diferents enunciats de la campanya «Defensem el que és obvi», afavorida per la Generalitat. L'obvietat 33 afirma: «Totes les persones tenim dret a una feina digna, regulada i segura, sigui quina sigui la nostra professió, origen, gènere, edat, religió, capacitats o orientació sexual.» A primera vista, ningú pot estar en contra d'un enunciat similar. Amb tot, quan un comença a pensar, sorgeixen molts dubtes i interrogants. De què serveix formular un dret si no garanteix que es respectarà íntegrament? A qui correspon donar feina: a les institucions públiques o a les empreses privades? Més encara, cal donar feina, però a més sense que ningú es quedi sense. Qui posa remei a les xifres escandaloses d'atur al nostre

país, malgrat que tots els ciutadans tenen dret a una feina? Ras i curt, proclamar un dret sense possibilitar-ne l'exercici és paper mullat.

Les institucions públiques han de vetllar perquè les contractacions laborals estiguin ben regulades, però com poden garantir la seguretat? Les empreses es creen i corren riscos de manera que la seva continuïtat sempre està a l'aire. Per circumstàncies alienes a la seva voluntat. També pot ser que sigui per incompetència o per avideses. Els que gaudeixen de més seguretat en el món laboral són els funcionaris. Curiosament, la seva seguretat

Proclamar un dret sense possibilitar-ne l'exercici és paper mullat

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

(i remuneració) és possible gràcies als impostos que paguen les persones la feina de les quals penja d'un fil. Aquest fet hauria de ser suficient perquè els funcionaris extremessin el seu servei a la societat i fossin altament responsables en l'exercici de la seva funció. Quan la paga està assegurada al marge del servei prestat es corre el risc d'abaixar la guàrdia i perdre de vista la vocació al bé comú.

La plataforma Església pel Treball Decent, mitjançant l'estudi seriós, la reflexió crítica, la sensibilització social i la recerca de propostes amb la màxima participació dels agents socials, realitza una tasca a favor del treball decent que permeti totes les persones viure dignament. Un granet de sorra. En calen molts més.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Aquesta setmana he tingut —entre altres— dues experiències amb els més desfavorits que m'han impactat, malgrat que en veig de tots colors des de fa anys. De seguida m'han fet pensar en la meva columna setmanal de «Finestra a la vida».

Ahir em vaig trobar, una mica desanimat, un amic a qui acompanyo ara, ja en llibertat, després d'haver-ho fet durant deu anys a la presó. Malgrat que amb la mascarata només li veig els ulls, o potser perquè ara és l'únic que veiem del rostre, vaig percebre la seva tristesa. Quan li vaig preguntar, em va dir una frase que ho resumeix tot a la seva vida: «Ja saps, hi ha dies que em ve aquest pensament: "Jo

FINESTRA A LA VIDA

Gent de bon cor

soc menys que uns papers." Des de petit, quan no estava ni registrat, fins ara que no puc treballar perquè sense papers no ets ningú, sempre he tingut aquesta sensació de no ser ningú...» Sense paraules.

I avui, quan arribava a casa meva tornant de Santa Anna, he vist, al meu carrer, un marroquí jove cridant un vellet que caminava tan tranquil per la mateixa vorera. Quan ha arribat al seu costat, li ha donat una cartera i li ha dit que li havia caigut. L'avi, molt content, li ha donat les gràcies.

Quan tornava, l'he aturat i he lloat aquesta conducta tan honrada. Aleshores ell, amb una cara que deia més que mil paraules, se m'ha acostat més i m'ha dit: «La veritat és que l'hi havia robat. Però des-

prés l'he vist tan gran i indefens que m'ha fet vergonya el que acabava de fer. Potser ho necessita molt i, a més, tenia targetes i li feia una mala passada...»

No m'he pogut estar de fer-li una abraçada i lloar la seva conducta. Ja amics, hem fet petar la xerrada i m'ha explicat la seva situació. És la de tants i tants emigrants joves que, fugint amb grans dificultats dels seus països d'origen, es troben a casa nostra lluny del paradís que havien somiat.

Petits lladres o víctimes d'un sistema? Potser, totes dues coses.

Molts joves immigrants es troben al nostre país lluny del paradís somiat

Palau Ferré, artista lluminós

100

Maties
Palau Ferré

Es commemora el centenari del naixement d'aquest pintor, escultor i ceramista montblanquí

FRANCESC MARCO-PALAU

Doctor en Història i comissari
de l'Any Palau Ferré

Fotografies: Arxiu Marco-Palau

Pintures de la capella de Can Coll a Lliçà de Vall.

La celebració del centenari del naixement del pintor, escultor i ceramista Maties Palau Ferré (Montblanc, 1921-2000), que és una commemoració oficial de la Generalitat de Catalunya, ha tornat a posar d'actualitat l'artista. L'efemèride, que s'ha desenvolupat al llarg del 2021 –i que continuarà uns mesos més aquest 2022– ha permès redescobrir arreu del país les diverses facetes d'un dels artistes més singulars de l'art català del segle XX que va tenir en l'art sacre un dels seus vessants creatius.

Un artista singular

Nascut a Montblanc el 1921 i format a l'Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi a la Barcelona dels anys quaranta, Palau Ferré

és un dels noms emergents de la nova generació de l'art català de postguerra. De formes cubistes i expressionista en l'ús dels colors, l'artista celebra les seves primeres exposicions individuals i col·lectives a la dècada de 1950: amb una primera mostra monogràfica de pintura i ceràmica a la Sala Gaspar; amb quadres en diverses exposicions municipals organitzades per l'Ajuntament de Barcelona; i en quatre edicions consecutives dels prestigiosos Salons d'Octubre.

El 1957, després d'exposar a l'Ateneo de Madrid i de participar en una mostra col·lectiva a Londres, Palau Ferré fa el pas a París, a través de les beques de l'Institut Francès de Barcelona que dirigia el geògraf Pierre Deffontaines. A París, Palau Ferré s'instal·la a la Cité Universitari-

El monestir de Poblet
va ser un element
referencial
per a Palau Ferré

re, amplia la seva formació a l'École des Beaux Arts, sovintaja el cercle cultural dels Casteluchó, connecta amb els corrents internacionals de l'art, forma part de l'Associació d'Artistes Independents i participa en nombroses exposicions, al Grand Palais, a la Galeria Paul Cézanne i al Saló de Niça, entre d'altres.

L'empremta de Mossèn Trens

És en aquest context dels anys cinquanta, que mossèn Manuel Trens i Palau Ferré es coneixen, i que l'eclesiàstic –director del Museu Diocesà de Barcelona, consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluc– encarrega a l'artista la creació d'un Via Crucis ceràmic per a la capella del balneari de Vallfogona de Riucorb, que el pintor realitzarà durant les estades catalanes dels seus anys parisencs. Aquest serà un dels conjunts d'art eclesiàstic més especials de l'artista i que serà elogiat en publicacions com *Ars Sacra* i la revista *Destino*, en la qual el professor Jaume Ferran destacarà que el Via Crucis de Palau Ferré «serveix avui amb tanta eficàcia l'expressió religiosa com van servir en altres temps les nostres pintures murals romàniques». Interessat per l'estil pictòric de Palau Ferré, mossèn Trens inclourà en la seva col·lecció particular un oli de temàtica rural ple de simbolisme del pintor –*Dona amb anyell*– del qual avui podem gaudir al museu VINSEUM de Vilafranca del Penedès.

El mateix 1959 en el qual es beneïa el Via Crucis, també s'instal·lava a la façana del noviciat de la Seu d'Urgell un conjunt escultòric de grans dimensions de l'artista: una Sagrada Família de més de tres metres i mig d'alçada, amb els trets característics de l'obra de Palau Ferré, que havia estat encarregada per l'arquitecte racionalista Josep Puig Torné. Si properament heu de ser a la capital de l'Alt Urgell, el passeig de Joan Brudieu, amb els seus frondosos plataners, us portarà directament a la composició postcubista de l'artista, amb les figures de Sant Josep, la Verge Maria i el nen Jesús, acompanyats de tres coloms.

El camí que porta a Poblet

Quan Palau Ferré va tornar de París, als inicis de la dècada dels

Sopar d'Emaús.
Tinta xinesa sobre paper.
L'Espluga Calba.

seixanta, s'instal·la al seu Montblanc natal i, així, eren els periodistes i col·leccionistes els que havien de desplaçar-se fins al Camp de Tarragona per conèixer i entrevistar l'artista. «He construït el meu estudi a Montblanc, amb una idea: que tingués l'austeritat, simplicitat i grandiositat d'un convent», detallava a la premsa de l'època.

Cal entendre Palau Ferré emmarcat en el seu paisatge i, aquí, la proximitat amb el monestir de Poblet, amb el qual tenia una forta vinculació, hi té un paper fonamental. En nombrosos reportatges al voltant de Palau Ferré dels anys seixanta i setanta, ja fossin en capçaleres catalanes com el *Diario de Barcelona*, o *El Noticiero Universal*, o en diaris de l'estat o d'àmbit internacional, hi apareix el monestir com un element

MATIES PALAU FERRÉ
«L'art ha d'acceptar-se com un element essencial, tal vegada el més necessari a la vida espiritual de l'home»

SIMÓ GRAS
«Palau Ferré ha dotat l'imaginari religiós montblanquí d'una expressió simbòlica ben pròpia, creativa, i original»

referencial per a Palau Ferré.

«Passejar pel silenciós claustre de Poblet, encara que no siguis creient, impulsa el teu esperit al recolliment. Aquí he viscut moments molt bells», explicitava a les pàgines d'*El Correo Catalán*. De fet, un dels darrers quadres que va pintar Palau Ferré poc abans de morir, va ser un Sant Crist –en primer pla, a la creu– per al cenobi cistercenc, que la comunitat guarda amb una especial estima.

L'art sacre de Palau Ferré

El cert és que als nostres dies, Palau Ferré és sobretot conegut pels seus quadres de paisatges primaverals plens d'arbres fruiters, per les natures estàtiques de síndries intensament vermelles, gerros translúcids i raïm que pintava i, sobretot, per aquelles figures femenines d'ulls ametllats acompanyades de gira-sols, llibres o coloms de la pau que permeten identificar-lo de manera inconfusible.

A més dels quadres sardanistes, d'arlequins o composicions florals, Palau Ferré va ser també un artista que, al mateix temps, va projectar sobre tela la seva fe: «L'art ha d'acceptar-se com un element essencial, tal vegada el més necessari a la vida espiritual de l'home», emfasitzava.

D'aquesta manera, si l'arquebisbe Joan Martí Alanís va sol·licitar-li que ideés uns llums per a la nau central d'una església i ell va construir-los simbòlicament formats a partir d'una xarxa escultòrica de peixos, el cert és que el ventall de creacions sacres de Palau Ferré és extens: des de la decoració de ciris pasquals, al disseny dels elements pictòrics de casulles o pintures dedicades a sant Francesc d'Assís, per qui tenia una devoció especial.

A través de la seva amistat amb mossèn Joan Lloret, impulsor del cooperativisme tèxtil de les Garrigues, també l'església de l'Espluga Calba compta amb un distingit *Sopar d'Emaús*, a més d'altres obres religioses de Palau Ferré, com la imatge escultòrica d'una Verge – Mare i fill – construïda en bronze.

En referència al paper destacat de l'artista, recentment el plebà de Montblanc, mossèn Simó Gras,

recordava que, a més de la seva aportació sacra en diferents indrets de Catalunya «Maties Palau Ferré ha dotat l'imaginari religiós montblanquí d'una expressió simbòlica ben pròpia, creativa, i original. Una aportació vitalista i necessària en el camp de l'art religiós contemporani».

Les pintures de la capella de Can Coll

Ara fa pocs mesos que hem pogut celebrar una molt bona notícia pel que fa al llegat artístic d'aquest vessant sacre de Palau Ferré, ja que l'Ajuntament de Lliçà de Vall ha restaurat les pintures que l'artista havia creat el 1962-1963 per a la capella de la casa fortificada de Can Coll de la població vallesana.

La capella original, destruïda durant la guerra, va ser renovada aleshores a partir d'un projecte interdisciplinari amb l'arquitecte Jordi Bonet Armengol, l'escultor Josep Maria Subirachs i el pintor Maties Palau Ferré, que va pintar tot el perímetre de la capella basant-se en els goigs que es conservaven dedicats a les vides de sant Vicenç i santa Clara. Així, la que sovint s'ha anomenat «la Capella Sixtina de Palau Ferré», gaudeix de nou de l'esplendor de les pintures lluminoses de l'artista, tal com ell les havia ideat en aquell moment.

La commemoració del centenari

L'Any 2021 va ser declarat oficialment com a Any Palau Ferré per part del govern català. Aquest és un reconeixement molt important que permet recuperar, també al llarg del 2022, el llegat del pintor a través d'una extensa commemoració que compta amb vint exposicions temàtiques diferents i cent actes territorials arreu de Catalunya. Al centenari hi dona suport nombrosos ajuntaments, museus, biblioteques, centres educatius, entitats i ONG: d'Amnistia Internacional al Museu d'Art de Girona, i de l'Institut Francès de Barcelona al Museu d'Història de Catalunya. Sens dubte, aquesta és una molt bona oportunitat per redescobrir l'art i els valors de Palau Ferré, el pintor lluminós que va contribuir a renovar l'art sacre.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

El miracle d'Orient

Benvolguts i benvolgudes, avui, 6 de febrer, el santoral fa memòria de sant Pau Miki i companys, els primers màrtirs del Japó. L'Evangeli arribà per primera vegada al Japó gràcies a sant Francesc Xavier i un petit grup de jesuïtes. Es constituïren comunitats cristianes dirigides tan sols per laics en diverses regions del país i adoptaren com a model l'anomenada Confraria de la Misericòrdia, d'origen portuguès, que es dedicava especialment al servei de pobres i malalts. A banda de les visites periòdiques dels missioners, l'Església era portada pels mateixos laics. A finals del segle XVI, el nombre de cristians havia arribat a 220.000, amb tan sols 40 sacerdots, gairebé tots ells missioners jesuïtes. Però també aleshores començaren les persecucions i s'expulsaren tots els missioners. El febrer de 1597 vint-i-sis cristians, entre ells sant Pau Miki, foren martiritzats. Les comunitats cristianes passaren a la clandestinitat i es van quedar sense sacerdots durant 250 anys. Com van sobreviure moltes d'elles? Doncs per tres motius o raons fonamentals:

1) Per l'anomenada Confraria de la Misericòrdia: l'ajuda mútua i la vivència de la fraternitat cristiana esdevingué vital. Amagats com a tals, enmig de les seves ocupacions més variades, els responsables

laics celebraven els baptismes i transmetien els ensenyaments de l'Evangeli als membres de les seves comunitats, tot tenint cura especial de pobres i malalts.

2) Per l'anomenada «profecia del catequista Sebastià», que els proporcionà l'esperança d'un retorn de sacerdots. Sebastià, un catequista martiritzat el 1660, profetitzà que «al cap de set generacions arribaria una nau negra que portaria de nou alguns sacerdots i que aleshores els creients podrien confessar-se, fins i tot cada setmana».

3) Per l'acte de contrició i la pregària. Davant la impossibilitat de confessar-se per l'escassetat de sacerdots, els mateixos missioners havien explicat la doctrina eclesial comuna de l'acte de «contrició perfecta», és a dir, que la reconciliació amb Déu es pot obtenir amb una veritable contrició, mentre hom espera l'oportunitat de confessar-se. Més tard, en trobar-se mancats totalment de sacerdots, van compondre una oració que implorava el penediment sincer de les faltes i s'establí la pràctica de recitar-la diàriament. La resaven amb l'esperança que en un futur ja arribarien sacerdots. No perderen la convicció que l'Església, al cap d'un temps, tornaria a reviure.

El 1858 el Japó començà a deixar entrar estrangers, cosa que possi-

bilità l'arribada d'alguns missioners. En saber-ho, aquests cristians amagats, no sense dificultats, començaren a fer-se conèixer. Al cap de poc temps, es trobà que gairebé arribaven a vint mil persones. El primer encontre amb un sacerdot catòlic tingué lloc a Nagasaki el 17 de març de 1865. Allà tretze persones d'aquests grups, amb molta por, es trobaren amb el P. Bernard Petitjean, missioner arribat feia poc, i li feren tres preguntes: «És vostè solter i sense fills?, el seu cap es troba a Roma?, té una imatge de la Mare de Déu?» Davant les respostes afirmatives del sacerdot, respongueren: «Doncs vostè i nosaltres tenim la mateixa fe.» Aleshores l'Església va descobrir que havien mantingut els ritus del baptisme i dels anys litúrgics sense sacerdots durant gairebé 250 anys! L'informe va sorprendre el món cristià i el mateix Pius IX qualificà aquella història com «el miracle d'Orient».

Que el record d'aquests cristians estimuli les nostres comunitats a tenir una sòlida fe alimentada per la pregària sincera, i una esplèndida fraternitat eclesial que es desplegui especialment cap als pobres i malalts. Si aconseguim aquests objectius, els sacerdots que tenim seran més que suficients i les nostres comunitats esdevindran indestructibles.

Ben vostre.

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Prendre decisions

La indecisió persistent és un mal que passa factura, a més de posar en evidència la feblesa amb la qual s'afronten moltes situacions de la vida. Per això no s'avança, no es viu el moment present i s'ajornen solucions que ja s'havien d'haver posat en rotatge. Si així ens passa en la quotidianitat, molt més quan es tracta de moments importants en els quals la decisió a prendre té un caràcter definitiu. Quan no es pren cap determinació, és possible que siguin altres els qui la prenguin, aleshores perdem identitat i queda desdibuixat qualsevol projecte a dur a terme. Per altra part, tota decisió suposa un risc, un pas al front imperat per la confiança.

Si això ens passa en el nivell de les relacions humanes, podem pensar què passa quan es tracta de la relació amb Jesús o, quan des de la fe, s'han de prendre decisions que afecten aspectes clau de la vida o tenen a veure amb el seu sentit. Tota decisió ha de partir d'un bon coneixement sobre allò que s'ha de decidir i d'una actitud bàsica de confiança, a més d'un temps de discerniment, la qual cosa demana atenció i voluntat de resposta. El «sí» de la jove Maria de Natzaret i tots els gestos de disponibilitat personal que trobam al llarg de la Bíblia manifesten la possibilitat d'una resposta encertada i coherent. L'atenció a la Paraula de Déu, feta meditació, és el primer

mitjà necessari per respondre i que la resposta sigui generosa.

Apliquem-ho a la realitat vocacional. Diu el papa Francesc que «quan la vida interior es tanca en els propis interessos, ja no hi ha espai per als altres, ja no hi entren els pobres, ja no s'hi escolta la veu de Déu, ja no s'hi gaudeix de la joia del seu amor, ja no hi batega l'entusiasme per fer el bé. Els creients també corren aquest risc, cert i permanent. Molts hi cauen i es converteixen en éssers ressentits, queixosos, sense vida. Aquesta no és l'opció d'una vida digna i plena, aquest no és el desig de Déu per a nosaltres, aquesta no és la vida en l'Esperit que brota de cor de Crist ressuscitat» (EG 2).

La reconstrucció que hem de fer, doncs, preveu aquesta dimensió de fe i les decisions que puguem prendre poden venir molt acompanyades per la confiança i l'estimació del qui ens crida. La crisi vocacional pot trobar una solució quan es parteix d'aquesta opció de maduresa. Hem de fer cas de la invitació que ens fa el papa Francesc ja des dels inicis del seu pontificat: «Invito cada cristià, en qualsevol lloc i situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist, o almenys, a prendre la "decisió" de trobar-se amb ell, d'intentar-ho cada dia sense des cans» (EG 3). Si volem, tenim molts deures per fer.

COMENTARI DE LA PARAULA

Ho deixaren tot i el seguiren

GLORIA MONÉS

L'ambient dels pescadors no és estrany a Jesús. És entre ells on ha fet els primers deixebles. Ara ja no només hi ha amb ell el primer grup, sinó que la gent s'aglomera al voltant d'ell per escoltar-lo. En aquesta ocasió, fins i tot, ha d'ensenyar a la gentada des de dalt d'una barca, mar endins. És en aquest context, quan Jesús adreça a Pere una petició desconcertant: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar»; desconcertant perquè ell no és pescador i, alhora, perquè els deixebles han estat tota la nit mirant de pescar sense èxit. Però, Pere sorprèn encara més per la seva resposta: «Ja que vós ho dieu calaré les xarxes.» I, en fer-ho, la meravella augmenta ja que, de tant de peix que agafen, les xarxes s'esquincen i és necessari l'ajut dels altres pescadors per carregar tot aquell peix.

És Jesús qui guia els deixebles i és Jesús qui els invita a llençar les xarxes. I aquesta és la relació fonamental que s'estableix entre Jesús i cadascun d'aquells a qui crida: la relació que ens fa deixebles, els seus seguidors. Jesús ens precedeix com a mestre, com a guia, l'únic mestre i l'únic guia; la nostra hauria de ser, doncs, l'actitud de qui confia plenament en ell i en el que diu i ens demana i, això, per respondre a l'amor que ell té per cadascun de nosaltres.

Ser deixeble de Crist és seguir-lo, deixar-se guiar confia-

dament per ell, fins i tot quan ja hem exhaurit totes les opcions i les esperances humanes. Jesús sap millor que nosaltres què ens convé i per on han d'anar els nostres passos. I, si aquesta actitud és fonamental per a tot cristià, encara ho és més per a aquells a qui ell escull com a pescadors d'homes i que ho han de deixar tot per anar-se'n amb ell: només Jesús sap cap a on i quan s'han de tirar les xarxes.

La confiança plena en Jesús, en el seu guiatge i el seu mestratge, és el que ens fa seguidors seus i els seus deixebles; és la que ens fa a tots cristians: deixar-se conduir per ell, mirant de fer tot allò que ens diu perquè així fem la voluntat del Pare, com resem al Parenostre. Aquest és el misteri que hem de contemplar en el nostre cor: Jesús que ens demana tota la nostra confiança, perquè, si bé no tots estem cridats a deixar-ho tot, sí que hi estem a confiar-nos plenament en ell, a fiar-nos plenament d'ell.

Demanam a Jesús que ens doni un cor ben obert a ell per viure aquesta vida fent sempre la seva voluntat, per tal de poder reconèixer-lo així present en les nostres vides, fins al punt que, com Pere, ens llencem al seus genolls i li diguem: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.»

P. LLUC TORCAL
Monjo de Poblet

CONSULTORI BÍBLIC

PILAR CASALS

Biblista i egíptòloga

De vegades als evangelis Jesús és anomenat «mestre». Això vol dir que era rabí?

La paraula *rabí* significa «mestre meu» o «senyor meu», sent la manera d'anomenar aquell que llegeix la Llei, l'ensenya, la interpreta i n'actualitza el missatge. Així la figura del rabí apareix com un líder religiós en el marc de la comunitat que el reconeix com a tal. En els evangelis, aquesta referència la trobem aplicada a Jesús tant en la seva forma hebrea, *rabí*, com en l'aramea, *rabuní*, que era la llengua d'ús habitual.

«Jesús li preguntà: Què vols que faci per tu? El cec respongué: Rabuní, fes que hi vegi» (Mc 10,51).

Jesús destaca per la seva autoritat (*exousia*) entre els seus contemporanis; una autoritat que li era tan reconeguda pels qui l'envoltaven i l'acompanyaven, com pels seus adversaris. En el centre del seu ensenyament no hi ha la Llei, sinó el Regne de Déu. No és que Jesús no tingui present la Llei, sinó que la mena més enllà. Les referències a les Escripures són una constant, però la seva citació no n'és l'objectiu, sinó dur-la a la plenitud (Mt 5,17). Així, en el centre del seu missatge es troba el doble manament de l'amor a través del qual s'articula i il·lumina tot: l'Amor a Déu Pare i l'amor als altres. És des d'aquesta perspectiva que Jesús diu i fa Regne amb tota la seva existència. Paraula i obra van de la mà, revelant amb la seva manera de situar-se com Déu vol relacionar-se amb nosaltres, convidant-nos a participar ja ara del Regne.

Així, Jesús apareix com un rabí singular, sent reconegut per la seva autoritat i mestratge, movent-se en el marc jueu, però transcendent-lo, ja que és la seva experiència profunda de relació amb Déu Pare, amb qui és tot Amor, la que sobreix en tota la seva existència.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge V de durant l'any

Lectura primera

Is 6,1-2a,3-8

Aquí em teniu: envieu-m'hi

Lectura del llibre d'Isaïes:

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistent, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres del l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

Salm responsorial

137

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima. *R.*

En sentir el que vós heu promès, tots els reis de la terra us lloaran i celebraran que vós obreu així: «Que n'és, de gran, la glòria del Senyor.» *R.*

La vostra dreta em salva.
Que el Senyor continuï afavorint-me.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, senyor. *R.*

Al·leluia

Mt 4,19

Veniu amb mi, diu el Senyor, i us faré pescadors d'homes.

Lectura segona

1Co 15,1-11

Això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, [us recordo la bona nova que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu; fins ara us hi heu mantingut fermes i per ella heu obtingut la salvació. No crec pas que us convertíssiu en va a la fe. Per tant, si encara ho reteniu, recordeu amb quines paraules us vaig anunciar la bona nova.] Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escriptures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escriptures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi.

[Perquè jo soc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu soc el que soc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots, no jo, sinó la gràcia de Déu que ha treballat amb mi. Però, què hi fa? Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.]

Evangelí

Lc 5,1-11

Ho deixaren tot i el seguiren

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En una ocasió la gent s'aglomera sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xar-

xes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.» Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompli-

ren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.» Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

Febrer

6. DIUMENGE

Diumenge V de durant l'any, Verd.
Lectures: Isaïes 6,1-2a.3-8 / Salm 137 / 1 Corintis 15,1-11 / Lluc 5,1-11
SANTORAL: *Sant Misteri de Cervera*. Amand, b.; Dorotea, vg. i mr.; Pere Baptista i comp. mr.

7. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 8,1-7.9-13 / Salm 131 / Marc 6,53-56
SANTORAL: Coleta, rel.; Juliana, viuda; Ricard, rei; Teodor, mr.

8. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 8,22-23.27-30 / Salm 83 / Marc 7,1-13. O bé: *Sant Jeroni Emilià* (ML), Blanc; *Santa Josefina Bakhita* (ML), Blanc.
SANTORAL: Elisenda, vg.

9. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 10,1-10 / Salm 36 / Marc 7,14-23
SANTORAL: Apol·lònia, vg. i mr.; Miquel Febres, rel.; Nicèfor, mr.; Sabí, b.

10. DIJOUS

Santa Escolàstica (MO), Blanc.
Lectures: 1 Reis 11,4-13 / Salm 105 / Marc 7,24-30
SANTORAL: Silvà, b.; Sotera, vg. i mr.

11. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 11,29-32;12,19 / Salm 80 / Marc 7,31-37. O bé: *Mare de Déu de Lourdes* (ML), Blanc.
SANTORAL: Benet d'Aniana, ab.; Desideri, b.; Eloïsa, vg.

12. DISSABTE

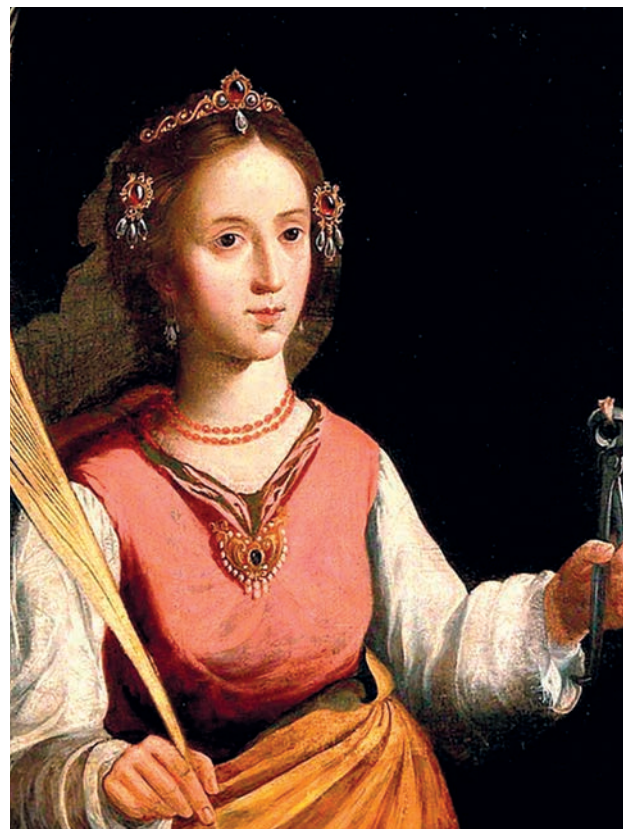
Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 12,26-32;13,33-34 / Salm 105 / Marc 8,1-10. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: *Santa Eulàlia* (MO), Vermell.
SANTORAL: Damià, mr.; Gaudenç, b.; Humbelina, viuda; beat Reginald d'Orleans, prev.

El Sant 9 FEBRER

Santa Apol·lònia

Al segle III la crisi interna de l'imperi romà va convertir la violència contra els cristians en una vàlvula d'escapament de les tensions socials. En aquesta època les persecucions van provocar molts màrtirs ben coneguts, com ara santa Apol·lònia (segle II – 249).

Aquesta santa d'Alexandria s'havia consagrat a Déu des de jove, i havia arribat a una edat avançada sent una de les figures més destacades de la comunitat cristiana de la ciutat. Segons explica Eusebi de Cesarea, durant una revolta popular contra els cristians, Apol·lònia va ser presa per la multitud. Se la va començar a abandonar la fe en Crist, i en negar-s'hi li van arrencar totes les dents. Com que després d'això continuava proclamant-se cristiana la van portar a la foguera. Però no va caldre que els botxins l'obliguessin al suplici, perquè segons la tradició ella mateixa es va llençar a les flames. És la patrona dels dentistes i se la invoca contra el mal de queixal i les dolences de la boca.

No podran fallir l'amor ni la promesa del Senyor

RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat de Tarragona

Als qui estimem la tradició eclesial pròpia, cada 21 de gener ens omple de goig la memòria dels sants màrtirs de Tarragona, el bisbe i els diaques de bells noms, Auguri i Eulogi. Si tal volta no coneixeu les Actes del seu martiri us convido a cercar-les i llegir-les. Són veritablement un tresor. Expressen la vida d'una Església local al voltant del seu pastor, estimat pels creients i no creients. Una Església vertebrada en diversos ministeris, i unida a l'oblació martirial del seu bisbe, gairebé concelebrant amb ell, oberta a l'esperança («No us faltarà pastor») i a la universalitat de tota l'Església: «Ara, em cal pregar per l'Església catòlica, estesa d'Orient a Occident.» L'autenticitat no ve només pel relat, quasi contemporani als fets, sinó per l'autenticitat dels fets que es relaten. Tot és autèntic allí, no hi ha cap ombra d'aparença en res: ni en els sentiments expressats, ni en les paraules dites ni en la mort donada dels tres, com una lloança de la Trinitat.

Ell bisbe Fructuós celebra l'Eucaristia no en els signes del pa i del vi, sinó en l'oblació de la seva mort. Així s'uneix a l'ofrena pasqual del Senyor Jesús. Vet aquí que el sant màrtir entra en el martiri i roman amb les mans elevades, talment com deia l'anàfora de l'Eucaristia. Diuen les Actes que sant Fructuós en morir tot joiós, i, segur de la resurrecció, pregava Déu amb les mans esteses, signe de la creu victoriosa del Senyor. La mort martirial de sant Fructuós esdevingué com una Eucaristia, celebrada ja no amb els signes, sinó amb l'ofrena de la seva vida. Veritablement fou un Pontifical de flames. La darrera predicació del sant bisbe no fou de paraules, sinó la donació de la vida i la fidelitat fins al final en la fe. Els sants màrtirs celebraren davant del poble la darrera litúrgia amb el testimoni de la seva fidelitat. No hi ha cap ideologia en el seu martiri, només la fidelitat en la fe. Amb raó el martiri és

sempre una llavor sembrada en el cor de molts. En la comunió dels sants són condeixebles i germans nostres. Per això els celebrem i ens encomanem a la seva intercessió.

En l'hora present que viu l'Església, l'evocació del seu martiri porta una significació i una lliçó. Els cristians i les comunitats de cristians han de callar més que parlar. Cal cercar la font subterrània de Siloè i sadollar-nos-en. Són les fonts de la pregària i de la gràcia. És descobrir l'Eucaristia com el cordó umbilical que ens uneix al Cos de Crist pel qual tenim vida i vida eterna. Com el patriarca Isaac (Gn 26,18) hem d'excavar pous perquè els fills no morin de set, perquè els qui vinguin darrere nostre trobin deus de l'aigua viva. És retrobar i viure en la tradició interior que ve de la Pentecosta, riu d'aigua viva, que es manifesta en la santedat dels fills de Déu. La tradició teològicament no és un concepte tancat, és el que es transmet, sempre amb nous llenguatges. L'Església en el Sínode obre un espai no per a la disputa, sinó per al diàleg. El que fa que l'Església sigui catòlica és la seva capacitat per acceptar les tensions i esperar que les aparents contraposicions es resolguin per gràcia en la caritat, no per compromís.

Conscients que és el Crist que hem d'anunciar, no a nosaltres mateixos. L'atracció ve del Crist vivent, a qui els cristians testimonien en la seva vida. Al cap i a la fi, la fe és un do. Només Déu pot fer fructificar i créixer. Hi ha una certesa: l'únic que pot renovar la vida de l'Església és la santedat. Els cristians de la tarraconense de hem de recollir com un tresor ben actual les paraules de sant Fructuós: «No poden fallir mai l'amor i la promesa del Senyor ni en aquest món ni en l'altre, perquè això que ara vivim és breu, com el sofriment d'una hora.» Aquesta és la gran esperança i el gran consol.

Torras i Bages i la pedagogia

ABEL MIRÓ I COMAS
Causa Torras i Bages

La Causa Torras i Bages organitza, sota el tema *Josep Torras i Bages i l'educació*, la III Conferència Torrasiana, que tindrà lloc el dilluns 7 de febrer, a les set del vespre, a la Sala Torras i Bages del Seminari de Vic. El ponent serà el Dr. Conrad Vilanou, catedràtic de la Facultat d'Educació de la Universitat de Barcelona.

Les pedagogies emergents consideren que allò significat per les paraules «innovació», «originalitat» o «pensament crític» és intrínsecament bo, en la mesura que contribueix al desplegament de l'autonomia de l'alumne. Correlativament, menyspreen allò «clàssic», «vell» o «dogmàtic», perquè consideren que exerceix una violència que limita, que coarta, que bloqueja, l'espontaneïtat de l'estudiant.

Josep Torras i Bages afirma que l'única educació que no violenta l'autonomia i l'espontaneïtat de l'alumne és l'educació «dogmàtica».

Per arribar a conèixer una veritat qualsevol, és imprescindible partir d'algun coneixement previ, i l'adquisició d'aquest coneixement, al seu torn, pressuposa un punt de partida anterior. Com que aquest procés no pot reproduir-se fins a l'infinit, és indispensable admetre l'existència d'algunes veritats indiscutibles, els anomenats «dogmes» o «primers principis».

El fet que els dogmes no siguin el resultat d'un procés discursiu o raciocinatiu no

rebaixa l'home a una condició passiva, convertint-lo en un mer espectador de la seva pròpia existència, en un individu que no viu la seva pròpia vida, sinó que és viscut per ella. Ben el contrari, els dogmes funden l'espontaneïtat i l'autonomia de l'home, ja que són condició de possibilitat per a la formulació de qualsevol judici pràctic.

Com observa Chesterton, l'home que es nega a acceptar qualsevol tipus de dogma «retrocedeix fins a la vaguetat dels animals errants, fins a la inconsciència de la gespa. Els arbres no tenen dogmes». Perquè un infant pugui arribar a esdevenir el que està ordenat a ésser o, dit d'altra manera, perquè pugui arribar a esdevenir plenament ell mateix, és indispensable que el mestre que l'educa conegui els primers principis que ordenen la seva consciència, cosa que no li resultarà excessivament difícil, perquè són els mateixos que ordenen la seva: només el pagès que posseeixi un bon coneixement de la naturalesa del cirerer serà capaç d'aconseguir que aquest produeixi el major nombre de cireres possible.

El pagès, certament, no ha fabricat la llavor ni tampoc és la causa eficient que la fa germinar. No obstant això, pot generar unes condicions ambientals adequades que afavoreixin el seu creixement, que la llavor realitzarà d'acord amb la llei inscrita en la seva naturalesa. El mestre, igualment, no imprimeix en l'alumne els dogmes o principis que regeixen la seva consciència, però sí que pot oferir unes condicions adequades per al seu cultiu, que és obra, exclusivament, de l'alumne. Des d'aquesta perspectiva, l'educació més lliure de totes i la més eficaç per assolir la plena autonomia i espontaneïtat de la persona humana és l'educació «dogmàtica». Si l'extirpació del «dogmatisme», com sosté Torras i Bages, comporta indefectiblement la tirania, una educació no «dogmàtica» serà, necessàriament, una educació tirànica.

Postals des d'Andalusia

Temps d'esperança

Ja fa molts anys, a mitjan segle XX, una novel·la ens va parlar del «Temps de silenci». Avui, en canvi, hauríem de parlar de «Temps d'esperança». I no perquè hagin desaparegut els problemes, sinó perquè la consciència de ser lliures, accentuada i exalçada cada vegada més, ens permet buscar solucions, contemplar horitzons, multiplicar esforços, trobar nous camins en el diàleg, en l'entesa i en la unitat. En la seva novel·la, Luis Martín-Santos va dibuixar ambients i personatges sòrdids i desesperats, però feia brollar, d'aquesta mateixa realitat, nous anhels. El gran filòsof i escriptor Francesc Torralba afirma en el seu últim llibre que «no hi ha, en sentit estricte, una crisi de valors, sinó una inflació de valors, o encara millor, una explosió de formes i d'estils de vides que busquen, a la seva manera, legitimitat i reconeixement. Es percep la desaparició d'alguns valors relacionats amb la tradició, però aquesta crisi no es pot estendre ni generalitzar. Vivim immersos en un calidoscopi espiritual. La recerca és constant i s'expressa de moltes maneres».

Els pobles andalusos continuen les seves celebracions, al caliu de les tradicions. I en els primers dies de febrer, s'han organitzat els clàssics foguerons o fogueres. El fogueró té el seu origen i la seva raó en la festa de la Mare de Déu del Carrer, de la Candelera, quan Josep i Maria presenten Jesús al temple. Les flames trepidants dels foguerons ofereixen escalfor per combatre el fred i llum per il·luminar la nit.

Aquest temps d'esperança, malgrat la pandèmia i les mil dificultats i problemes que ens envolten, ha de remoure consciències per frenar el mal i combatre'l amb el bé i ens ha d'infondre forces per buscar i trobar aquestes «noves formes i estils» dels quals ens parla Torralba a la seva obra *Jesucrist 2.0*.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Els miracles de Lourdes

L'11 de febrer del 1858, a la població francesa de Lourdes, va tenir lloc la primera de les aparicions de la Verge Maria. La Mare de Déu es va manifestar divuit vegades a una nena confident anomenada Bernadeta Soubirous, avui santa. Des d'aquests fets tan meravellosos, Lourdes s'ha convertit en un centre mundial de fe i de pregària, i en un miracle constant d'atenció al malalt.

La Mare de Déu porta un missatge de misericòrdia, de conversió i de pau: «Reseu el Rosari, ben resat, amb fe.» Va ser el mateix missatge que Maria va dir als pastorets de Fàtima i, igual que a Lourdes, presenta el Rosari com a instrument de salvació.

Lourdes, avui, és un miracle continuat. Una estrofa de l'himne de Lourdes diu així: «O Lourdes sortosa, flor del Pirineu, que t'ha fet formosa la Mare de Déu.»

La Mare de Déu també diu: «La humanitat està malalta de mort» i «No ofengueu Nostre Senyor, perquè és sobradament ofès». Amb angou i insistència (Lourdes, Fàtima, la Mare de Déu de les Llàgrimes de Siracusa...) indiquen la gravetat del cas. «Aquesta guerra acabarà —diu la Mare de Déu— però, si els homes continuen pecant, seran castigats amb una altra de més gran» (Fàtima 1917). La realitat ha vingut a confirmar aquest trist auguri. La pandèmia del Covid-19, no deu ser una altra «guerra» de caràcter mundial?

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

Una estrella que no brilla

El 8 de desembre, dia de la Immaculada Concepció, l'estel de la Sagrada Família brillava per primera vegada. Tot un esdeveniment per a Barcelona i el món. La seva llum, però, només s'ha pogut veure, aproximadament, durant un mes.

Per què ja no s'encén? Moltes persones s'acosten de nit al temple per veure l'estrella i no entenen que aquest patrimoni de tots estigui a les fosques.

JOSEFINA SAVALL
Barcelona

La Sagrada Família disposava de permís per il·luminar l'estrella en horari de 18 a 22 h del 8 de desembre, dia de la inauguració, fins al 9 de gener. Actualment s'estan realitzant les converses i gestions pertinents amb l'Ajuntament de Barcelona per poder mantenir l'encesa.

XAVIER MARTÍNEZ
Director general de la Basílica de la Sagrada Família

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Al costat dels més vulnerables

Entitats socials i món acadèmic han presentat al Parlament de Catalunya una proposta de llei per erradicar el sensellarisme

MAC
Barcelona

Assís Centre d'Acollida, Arrels Fundació, Càritas Catalunya, la Comunitat de Sant'Egidio i Sant Joan de Déu Serveis Socials van presentar, el dimarts 25 de gener, al Parlament de Catalunya una proposta de llei amb mesures transitòries i urgents per tal de lluitar contra el sensellarisme a Catalunya. Una iniciativa que dona resposta a les paraules que pronunciava temps enrere el papa Francesc, quan denunciava «la globalització de la indiferència».

El text ha entrat per registre al Parlament de Catalunya com a proposició de llei signada per la majoria dels partits de l'arc parlamentari (Grup Parlamentari Socialistes-Units per Avançar, Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, Candidatura d'Unitat Popular-Un Nou Cicle per Guanyar, En Comú Podem, Ciutadans i el Grup Mixt) amb la finalitat que sigui discutida i aprovada.

Antoni Milian, catedràtic de dret administratiu a la Universitat Autònoma de Barcelona, ha estat l'impulsor i director de l'equip de redacció d'aquest projecte. Ha comptat també amb la col·laboració de catedràtics i docents de la mateixa UAB i de la Universitat de Barcelona.

Els grans oblidats

«Com a ciutadans de ple dret que són, les persones sense llar tenen els mateixos drets que tothom, però, tot i la seva vulnerabilitat, a diferència d'altres col·lectius frà-

gils o tradicionalment discriminats i maltractats, no gaudeixen d'una llei específica que es proposi corregir la seva situació precària», va afirmar Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona, en roda de premsa. I va afegir: «Són els grans oblidats de la nostra societat.»

«La llei —va constatar Castro— ha estat possible gràcies a una sinergia reeixida entre societat civil, institucions i món acadèmic. El resultat és un cos legislatiu integral i rigorós, format per 49 articles i 21 disposicions entre addicionals i finals, valorat i elogiat pels experts. És una llei pionera en el context legislatiu europeu que pot constituir un nou fonament en la vertebració de l'estat del benestar.»

Entres altres qüestions, es garantiria l'accés al sistema públic de serveis socials i a l'assistència sanitària. Aquesta normativa «recull els drets dels sense sostre, n'assegura l'acompliment per tenir una vida

JAUME CASTRO
«És una llei pionera en el context legislatiu europeu»

SALVADOR MANEU
«S'adreça a les persones que pateixen una situació de sensellarisme més crònic»

Agustí Codinach

Polítics i representants d'entitats socials i del món acadèmic a les escales del Parlament de Catalunya.

ANTONI MILIAN
«L'instrument clau de la proposta és la creació de la figura de l'espai residencial digne»

digna i posa els instruments encaminats a mitigar les dificultats d'aquestes persones en cada municipi. Si s'aprova, estimem que la llei beneficiaria 18.000 persones», va explicar Jaume Castro.

Cooperació d'esforços

Per la seva banda, Salvador Maneu, director de Sant Joan de Déu Serveis Socials de Barcelona, va manifestar que «som davant d'una aliança inèdita del món acadèmic i del tercer sector social que obre un camí nou, una nova manera de la societat civil de defensar col·lectius tan fràgils com les persones sense llar. Reivindiquem un marc normatiu i alhora fem una proposta ben plantejada i rigorosa com a punt de partida».

Maneu va recordar que «en el transcurs dels darrers tres anys s'han buscat adhesions i complicitats per tal que aquesta proposició de llei compti amb un ampli su-

port del tercer sector social, col·legis professionals i entitats municipals. Arribem avui aquí havent-nos reunit i escoltat tots els partits polítics i diverses conselleries i direccions generals». Així mateix, va subratllar que «el sensellarisme és un fenomen complex que només es pot abordar des de la cooperació d'esforços, des d'una voluntat col·lectiva i compartida de posar-hi fi».

Pel que fa als destinataris de la llei, el director de Sant Joan de Déu Serveis Socials de Barcelona va dir que «s'adreça especialment a donar una resposta a aquelles persones que pateixen una situació de sensellarisme més crònic, més dur, aquell que ens interpel·la per la seva cruesa». Essencialment, són les persones sense domicili que viuen a l'espai públic, les que pernocten en un alberg i es veuen obligades a passar la resta del dia a l'espai públic i les que romanen en centres de serveis o refugis específics per a persones sense llar i que permeten diferents models d'estada.

Deure moral urgent

Durant la roda de premsa també va parlar Antoni Milian, l'artífex del redactat de la llei. «L'instrument clau de la nostra proposta és la creació de la figura de l'espai residencial digne. Cal que reuneixi una sèrie de requisits mínims. Per exemple, que s'hi pugui accedir les vint-i-quatre hores del dia o tenir condicions per desenvolupar-hi la vida privada. Únicament l'habitatge d'inserció satisfà les condicions d'autonomia requerides», va posar en relleu Milian.

Va insistir que, tot i que «consisteix en una llei que connecta amb la llei del dret a l'habitatge, no és una llei d'habitatge». «Els supòsits de sensellarisme objecte de la proposta —va observar Antoni Milian— demanen mesures vinculades als drets socials, com ara de suport i d'acompanyament social, sanitari, psicològic o psiquiàtric, tenir una consigna, bugaderia i dutxa, o disposar d'un títol de transport.»

El catedràtic va acabar la seva intervenció amb aquestes paraules: «Estem contents perquè estem convençuts que tramitar i aprovar un text encaminat a erradicar el sensellarisme més crònic és avui un deure moral urgent i inajornable.»

Adeu a l'escriptor i polític Antoni Dalmau Ribalta

LLEONARD DEL RIO CAMPAJÓ
Igualada

**Antoni Dalmau
va ser director
de la «Revista
d'Igualada»
i autor d'una
trentena de llibres**

L'escriptor i polític igualadí Antoni Dalmau Ribalta va morir el 5 de gener passat. Va caure a casa seva i ja no es va recuperar. Ens deixà, doncs, inesperadament, la vigília de Reis quan Igualada, la ciutat que portava al cor, s'estava preparant per viure la nit més màgica del calendari. Tenia 70 anys i era un dels vuit fills d'Antoni Dalmau Jover, destacat polític democratacristià i també escriptor.

Dalmau Ribalta va ser president de la Diputació de Barcelona (1982-1987) com a militant dels socialistes d'Igualada, d'on va ser regidor. També va ser diputat al Parlament de Catalunya (1988-1999), vicepresident d'aquesta cambra (1988-1995) i president de la Comissió de Política Cultural (1995-1999). L'agost del 2013 va abandonar la militància en distanciar-se d'aquest grup, apropant-se a ERC. En les darreres eleccions municipals va tancar la llista d'Esquerra a Igualada.

L'Antoni va presidir la Funda-

ció Teatre Lliure-Teatre Públic de Barcelona, va ser professor de la Facultat de Ciències de la Comunicació (Blanquerna) de la Universitat Ramon Llull, a més de ser traductor i col·laborador regular de diversos mitjans de comunicació, director de la *Revista d'Igualada* i autor d'una trentena de llibres (novel·les, assaigs polítics, estudis històrics [els càtars especialment], traduccions diverses i participació en obres col·lectives) que li van valdre honroses distincions, entre les quals, el premi Nèstor Luján de novel·la històrica.

La cerimònia del seu comiat a la basílica de Santa Maria d'Igualada va ser oficiada pel seu germà, el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, i concelebrada per una desena de monjos i capellans més, entre ells, el pare abat benedictí Manel Gasch. A la gran manifestació de dol hi van ser presents, a més dels amics, coneguts i familiars, diverses personalitats, entre les quals, Marc Castells, alcalde d'Igualada, i Laura Borràs, presidenta del Parlament. El fèretre estava cobert per una senyera i un ram de roses vermelles.

El P. Bernabé Dalmau va destacar l'amor del seu germà per Catalunya i la seva fe cristiana; la debilitat pel monestir de Montserrat i el tracte exquisit amb els monjos. També el seu lligam amb Igualada i la important aportació a la historiografia local, a l'obrerisme i la violència social del segle XX, entre d'altres. També va recordar el seu pas per l'escoltisme, a la ideologia del qual havia restat fidel.

Emotives igualment van ser les paraules de la seva filla Clara sobre el buit que deixa l'Antoni a la família. Va evocar la cita d'un dels llibres del seu pare: «Mai no moriràs del tot mentre encara resti algú que recordi el teu nom.»

Un llarg aplaudiment va acomiadar el difunt dins i fora del temple.

48

ELS MOMENTS DE CRISI sempre han existit i sempre existiran

Amb el risc de semblar pessimistes, podríem dir sense embuts que el fet de patir una crisi no és cap mal; però sí que seria un mal no saber com afrontar-la.

En aquest sentit, és summament interessant llegir i meditar allò que el papa Francesc ha escrit sobre aquestes tres expressions: **crisis, angixes i dificultats**.

Important: ell no ha afirmat que cal evitar les crisis costi el que costi, sinó que cal saber com sortir al pas d'aquestes situacions quan es presenten, donant per descomptat que haurem d'afrontar algunes crisis en alguns moments de la nostra vida familiar.

Com ja és habitual, el realisme del papa Francesc ens acompanya, i és bo prestar-li atenció. Vet aquí els seus consells i advertiments:

«La vida de cada família està solcada per crisis de tot tipus, i aquestes crisis també són part de la seva dramàtica bellesa.

Cal ajudar les parelles a descobrir que l'esforç per superar una crisi no afebleix la seva relació de parella; al contrari, aquest esforç pot fer que la relació millori i faci assentar i madurar el bon vi de la unió.

La vida en comú no disminueix la felicitat dels cònjuges, sinó que l'augmenta; cada nou pas al llarg del camí pot ajudar les parelles a descobrir noves maneres de ser feliços en el matrimoni. **Cada crisi implica un aprenentatge en el seu creixement, i també ajuda a comprendre una mica més què significa estar casats.**

Els cònjuges de cap manera no s'han de resignar a una inevitable espiral descendent, a una suportable mediocritat. Tot el contrari, quan el matrimoni és assumit com un desafiament que implica la superació d'obstacles, **cada crisi esdevé una oportunitat de permetre que el vi de la seva relació envelleixi i millori.** Les parelles es beneficiaran de l'ajut que rebin per superar les crisis, afrontar els desafiaments i reconèixer que aquests formen part de la vida familiar. [...]

Cada crisi comporta una lliçó que ens ensenya coses encara no apreses; ens cal saber escoltar-la amb l'oïda del nostre cor» (AL 232).

És a dir, les crisis formen part de la vida i cal que siguin afrontades amb les actituds adequades. Ni la por a la crisi ni el rebuig o la negació de la crisi ens ajudaran a superar-la. Francesc ens ho ha advertit amb prou claredat.

«Davant una crisi tendim a reaccionar a la defensiva, a creure que no podem controlar-la o bé que superarà la nostra capacitat; això provoca inquietud.

En aquesta situació, solem reaccionar negant el problema o amagant-lo, o bé tendim a relativitzar-ne la importància, donant per fet que la crisi s'esvairà espontàniament. Aquesta actitud no ajuda; més aviat complica les coses, consumeix energia i endarrereix la superació de la crisi. El vincle matrimonial es deteriora, i la comunicació entre els esposos empitjora.

Quan els problemes no són afrontats, la comunicació és la primera de sofrir-ne les conseqüències. A poc a poc, 'la persona que estimo' passa a ser 'la meva parella'; després, 'el pare o la mare dels meus fills'; i, finalment, 'un estrany'» (AL 233).

Sobretot, les crisis que sorgeixin en la vida conjugal mai no hauran de ser considerades 'unipersonals', perquè afecten els dos cònjuges, únicament un.

«Cal que els esposos afrontin les crisis tots dos junts. Això no és fàcil, perquè de vegades les persones s'aïllen per no manifestar el que senten, o s'arraconen en un silenci covard. En aquestes circumstàncies, el que realment importa és crear oportunitats per comunicar-se de cor a cor» (AL 234).

«Hi ha crisis que solen fer-se presents en tots els matrimonis. Heus aquí alguns exemples: els noucasats han d'aprendre com acceptar les diferències i com independitzar-se dels pares respectius; el naixement del primer fill comporta nous desafiaments emocionals; la criança dels fills petits requereix un canvi en l'estil de vida, mentre que el despertar de l'adolescència causa el desassossec, la frustració, i fins i tot la tensió entre els esposos; el 'niu buit' obliga la parella a definir de bell nou la seva relació, i la necessitat de tenir cura dels pares ancians comporta l'adopció de decisions difícils.

Totes aquestes situacions són exigents i poden causar pors, sentiments de culpa, depressions i cansament, amb evidents repercussions en tots els matrimonis» (AL 235).

«A aquestes crisis, cal afegir-hi les crisis personals que afecten la vida de la parella, relacionades amb l'economia de la llar o les qüestions laborals, afectives, socials, espirituals» (AL 236).

- **Has tingut l'oportunitat d'afrontar i superar crisis en la llar familiar? Pots afirmar que el resultat ha estat satisfactori?**
- **Com valores el diàleg en els moments de crisi en la parella? Quines característiques ha de tenir aquest diàleg?**

El perill de convertir el nostre planeta en inhabitable és, a llarg termini, ben cert.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El problema de frenar la contaminació atmosfèrica produïda per l'anhídrid carbònic

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

El problema del canvi climàtic ve originat principalment per l'augment progressiu del gas CO_2 , que la tècnica humana va introduït en l'atmosfera. Ja n'hem parlat altres vegades. Els motors de combustió són una de les principals causes. La qüestió comença a prendre un caire alarmant. Per això, les associacions i empreses que treballen per deturar aquest procés són dignes de lloança. Què és el que es fa o es pensa fer? Ja hi ha qui es mou. La multinacional *Naturgy*, que té la seu central a Madrid, però que es troba estesa per Itàlia, el Marroc i algunes nacions americanes, és una empresa que ha començat a donar exemple. Des del 2017 ha aconseguit reduir en un 30% les seves emissions d'aquest gas i l'augment de potencial energètic que ha obtingut, que és un 32% més del que ja posseïa, és d'origen renovable. Molt bé. Però el que fa falta al món és molt més. El perill de convertir el nostre planeta en inhabitable és, a llarg termini, ben cert.

Es tracta d'aconseguir que totes les energies que es fan servir siguin renovables, és a dir, de duració indefinida i no deixin residus ni contaminin. D'aquesta mena d'energies,

les més importants són les d'origen hídric (salts d'aigua i onatge del mar) o eòlic (el vent que mou els aerogeneradors). La Unió Europea ha dit que s'hauria d'assolir la desaparició del contaminant gas carbònic, o «descarbonització» total de l'atmosfera, l'any 2050. Però el 2018 ja havia elaborat un pla que preveia que el 32% del consum d'energia total fos d'energies renovables el 2030. S'aconseguirà? Les nacions que n'han fet cas de debò i lideren la causa són Suècia, Finlàndia, Letònia, Dinamarca i Àustria. Pel que fa al govern espanyol, que rebrà 70.000 milions d'euros del Fons de Recuperació Europeu, ha dit que en destinarà 3.165, d'aquests milions, a energies renovables i ho vol portar a terme abans del 2030. Que així sigui. A Europa al 2004 les energies renovables només constituïen el 9,6% del total energètic, mentre que al 2020 ja arribava al 18,9%.

Això dona esperances, però els que fan càlculs diuen que s'ha d'accelerar el procés. Caldrà que els governs es responsabilitzin més de la necessitat de posar en pràctica, del tot, el que ens diuen aquests experts. Esperem poder-ho veure.

GENT DE CASA

Isabel Roser

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

D'Isabel Roser, no en sabem ni quan va néixer ni ben bé tampoc la data de la seva mort. Va viure a la primera meitat del segle XVI i el seu naixement, amb tota probabilitat a la ciutat de Barcelona, seria en els darrers anys del segle XV o a frec del XVI.

Sabem que era una dona casada i de posició nobiliària, que anava diàriament a resar a l'església dels Sants Just i Pastor, on, a finals de febrer o primers de març, es va fixar en un jove d'uns trenta anys que estava a Barcelona de pas per embarcar-se cap a Roma i Terra Santa, amb el qual va fer coneixença i el va convidar a casa seva a dinar amb el seu marit. El jove

era sant Ignasi de Loiola.

Almenys en tres ocasions més, sant Ignasi va venir a Barcelona. Isabel Roser, com altres persones, algunes dames nobles, es van entusiasmar amb les paraules i el model que ell proposava. Van ser autèntics puntals d'ajuda en l'empresa que havia iniciat i que culminaria amb la fundació de la Companyia de Jesús el 15 d'agost del 1534 a l'església de Saint Denis de Montmartre, a París, i que seria aprovada provisionalment pel papa Pau III el 1537 i definitivament el 1540.

Possiblement, la història d'Isabel Roser seria la d'una més de les persones que donaren suport al fundador de la Companyia, si no fos per la seva especial devoció i, sobretot, perquè el seu model de vida va ser el d'un jesuïta més; tot i que casada era impossible seguir l'estil de vida que impulsaven els professors.

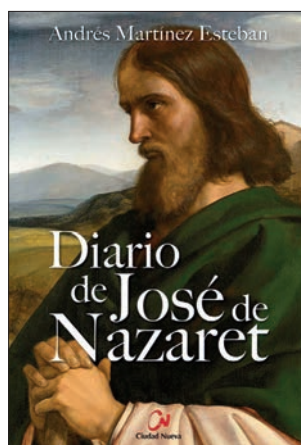
L'any següent a l'aprovació canònica de la institució, el 1541, Isabel Roser va quedar vídua. Va ser llavors quan va veure la porta oberta per ser jesuïta. Hi va demanar l'ingrés i va liquidar la seva fortuna, però sant Ignasi no veia clar que una dona, a l'època en què estem parlant, pogués moure's i portar l'estil de vida dels jesuïtes i l'hi va negar l'entrada.

Isabel Roser no es va arronsar, va litigar i va remoure cel i terra, fins anar a Roma i obtenir-ne del papa Pau III el vistiplau, que sant Ignasi acceptà a contracor. Va professar i va fer vots amb dues dames més a Roma el Nadal del 1545. El sant, però, no es va donar per vençut i el 1547 va obtenir la revocació i la confirmació papal per a l'absència de dones a la Companyia, que confirmaria en una butlla el 1549.

Isabel Roser, desenganyada, però sense perdre l'amistat amb sant Ignasi, es resignà a professar com a monja franciscana observant al convent barceloní de Santa Maria de Jerusalem, ubicat on avui hi ha la plaça de la Gardunya. Allà, com a clarissa des del 1547, va romandre fins a la seva mort, esdevinguda en data incerta, però tot apunta que seria prop d'acabar l'any 1554.

Isabel Roser va ajudar sant Ignasi de Loiola en la fundació de la Companyia de Jesús.

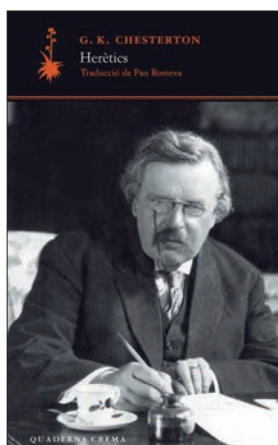

ANDRÉS MARTÍNEZ ESTEBAN

Diario de José de Nazaret

Ciudad Nueva, 2021, 219 pàg.

Què va passar pel cor de Josep quan va saber que Maria esperava un fill? Com va viure aquesta crida del Senyor? Com va ser la seva relació amb Maria i amb Jesús? Totes aquestes preguntes no tenen resposta. Només l'evangelista Mateu fa un petit esbós d'aquest home just. A través d'aquestes pàgines intentarem comprendre tot el que ell va viure.

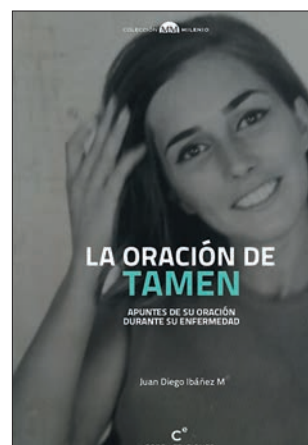

G. K. CHESTERTON

Heretics

Quaderns Crema, 2022, 218 pàg.

Chesterton dibuixa una crítica personalíssima a les opinions religioses del nostre temps. Dirigit al sentit comú de l'home comú, singular no tant per l'estricta originalitat de les seves idees, sinó pel seu particular punt de vista, aquest llibre ens condueix pels camins d'una excepcional contribució a un dels debats fonamentals del món contemporani.

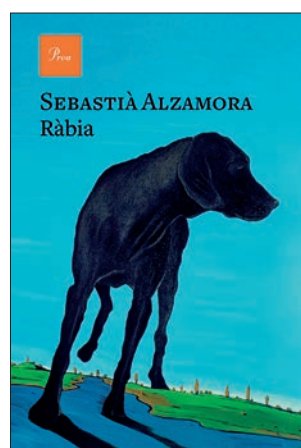

JUAN DIEGO IBÁÑEZ M

La oración de Tamen

Cobel Ediciones, 2021, 194 pàg.

La Tamen va néixer el 2 de gener del 1944 a Girona. Primogènita entre nou germans d'un matrimoni profundament cristià. L'any 2006, li descobreixen un càncer terminal que viurà amb una alegria, pau i heroisme extraordinaris. Des del principi de la malaltia va escriure aquests quaderns per a la seva estona diària de pregària.

SEBASTIÀ ALZAMORA

Ràbia

Proa, 2022, 195 pàg.

Un home de mitjana edat viu amb la seva gossa Taylor a la zona del nucli turístic de Bellavista, en una illa mediterrània sense nom. Un dia la Taylor és enverinada i mor, sense que el seu amo sàpiga qui ho ha fet, ni per què. Tampoc comprendrà una altra mort absurda, la d'una persona amb qui coincidien sovint quan passejava la gossa.

BLAS RUIZ GRAU

El cuento del lobo

Ediciones B, 2021, 510 pàg.

Una tarda qualsevol en un centre comercial. Mentre el pare espera a la porta, una mare i el seu fill desapareixen. Han estat raptats? Han fugit? A mesura que avança la investigació policial anirem descobrint detalls que el pare de família no ha desvetllat. Una novel·la que ens porta de la intriga psicològica al thriller més addictiu.

JORDI SANJUAN

Catalunya comarca a comarca

Cossetània, 2021, 92 pàg.

Jordi Sanjuan ens presenta aquest exuberant atlas de Catalunya. Un recorregut minuciós per totes les comarques del territori on pobles, fauna, tradicions i gastronomia hi tenen cabuda. Un dels atlas il·lustrats més detallats i complets que s'hagin publicat mai del territori català.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA

andreu.sotorra@gmail.com

Ja podem tirar l'arròs!

La part interior de la «barraca» escenogràfica delata de seguida que som en algun lloc incert del Delta de l'Ebre. Hi ha virtuals camps d'arròs per tot el voltant, mirant cap a la platea. El dialecte dels personatges, però, és el català oriental, tret del de la presumpta criada que, per origen propi de l'actriu, fa anar l'illenc. Tant és. Tots els camins lingüístics porten... al Delta.

L'obra *Pecats imperdonables* (en original: *Sin perdón por los pecados*) és una comèdia que aparenta que és d'humor blanc, però que progressa cap al gènere negre. I té la característica que permet als espectadors que, a través del mòbil, interaccionin en almenys vuit ocasions per decidir cap on vol que tiri la trama.

L'adaptació dramàtica que n'ha fet Edu Pericas, també director del muntatge, està carregada d'humor, d'aquell humor que connecta de seguida amb els espectadors perquè utilitza referències molt locals i actuals, fins i tot la versió en espanyol llatinoamericana de *Paraules d'amor* de Joan Manuel Serrat.

Però tot això depèn de l'elecció que fa la majoria de l'auditori amb les seves votacions mòbils. Cal prendre-s'ho, doncs, amb reserves. El que sí que té garantit el muntatge és la vis humorística de tots els protagonistes.

Una família de nissaga d'empresa, però vinguda a menys, s'ha de reunir cada nit de Sant Joan a la «barraca» del Delta per desig exprés de l'última voluntat del pare difunt, si volen tocar res de l'herència. Però els temps són difícils per a la butxaca i els dos germans hereus i les seves respectives dones i el tercer germà —un germanastre per una rellicada del pare amb la secretària— acaben movent-se només amb l'interès creat per obtenir com més aviat millor el dot que els pertoca.

I aquí comença tot. Un seguit d'embolics que els espectadors no poden arribar a preveure i que estimula la curiositat pel salt que va fent, de sorpresa en sorpresa, fins a l'últim moment.

I res més. Només suggerir que *Pecats imperdonables* és una comèdia per veure almenys dues vegades per divertir-se amb les opcions contràries a les que es votin en una funció o en una altra. Per això els productors de l'obra haurien de fer una oferta 2x1 per a funcions diferents i... ja podem tirar l'arròs!

© Daniel Escalé

L'actor Peter Vives i l'actriu Susanna Garachana, protagonistes de la comèdia del Teatre Aquitània.

«**PECATS IMPERDONABLES**», de Benjamin Cohen
 INTÈRPRETS: Eva Barceló, Jofre Borràs, Agnès Busquets, Francesc Ferrer, Susanna Garachana, Miquel Sitjar i Peter Vives
 DIRECCIÓ: Edu Pericas
 Aquitània Teatre, Barcelona.
 Fins al 27 de febrer

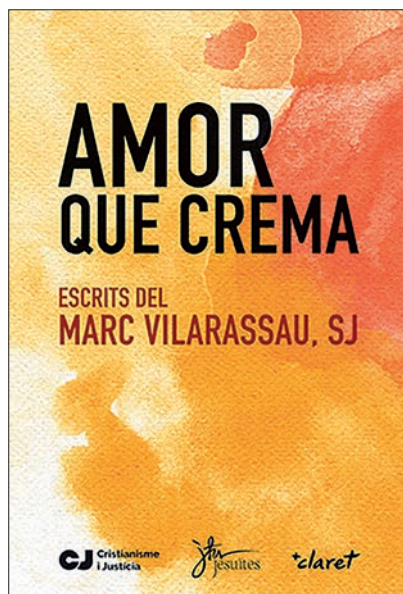
AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

ELOI ARAN SALACap d'àrea pastoral
i socioeducativa FECC

Un llibre per encendre l'ànima

MARC VILARASSAU, SJ Amor que crema
Editorial Claret, 2021, 410 pàg.

Vet aquí que, l'any 2007, una feli-gresa de Barcelona va anar a missa i, tot escoltant el sermó del capellà, va pensar «això em sona». En tornar a casa, va comprovar que allò que havia escoltat era gairebé calcat al que hi havia al blog d'homilies d'un jove capellà jesuïta, en Marc Vilarassau, un dels primers religiosos catalans en obrir un espai en línia d'aquestes característiques. Valgui aquesta anècdota per il·lustrar la importància i el seguiment mediàtic que van tenir les homilies d'en Marc, que va morir als quaranta-cinc anys d'un càncer, l'any 2013, i que ara han estat recollides en la publicació *Amor que crema* sota la cura editorial d'en Santi Torres i en Pau Vidal, sj.

Pels qui varem tenir la sort de conèixer-lo i poder escoltar les seves homilies «en directe», en la proximitat i el bon ambient de les eucaristies dels dissabtes a la tarda a la parròquia de Sant Ignasi, a Lleida, aquest llibre és un reconeixement a algú pel qui la fe no era *la cirereta que adornava el pastís*, o un barret de temporada prescindible, sinó el mateix llevat en la massa i la comunicació actualitzada de la Bona Nova feta vida quotidiana. En el llibre, certament, hi ha el rastre d'en Marc en plena «efervescència evangelitzadora», però també hi trobem el ressò de la comunitat i les persones que ell estimava, especialment els joves als quals acompanyava en l'encesa de la passió pel Crist.

Per als lectors que no el van arribar a conèixer, a part de trobar-hi una recull d'escrits realment lúcids, treballats, farcits de vida i pensament, toparan amb un text i una persona que mira la humanitat de cara, la de l'autor mateix, la de Déu en Crist i, de retruc, la del propi lector. Al final, malgrat el famós «leitmotiv activista» d'en Marc que ha fet fortuna dins l'àmbit de la pastoral juvenil, «la diferència entre donar-ho tot i gairebé tot és infinita», no ens queda més que reposar el cap en el crucificat.

RAUXA

És Europa (I)

L'amenaça d'una gran guerra fratricida fa tremolar de nou les terres esclaves. Però tal com va passar fa trenta anys amb el conflicte dels Balcans, els europeus occidentals ens ho mirem amb una certa distància, com si l'est del continent no fos Europa. És innegable el pes històric, cultural, polític i econòmic del triangle format per París, Berlín i Roma (amb l'apèndix de Londres). Fins i tot podríem dir que aquest és el cor d'Europa des de fa segles. Ara bé, una cosa és reconèixer la importància indiscutible de la part occidental del continent europeu, i una altra fer com si l'immens territori que va des de l'Adriàtic fins als Urals simplement no existís, com si no tingués res a veure amb nosaltres.

Només cal fer una ullada a un mapa d'Europa per adonar-se de l'error d'aquesta visió; aquelles terres que ens resulten tan estranyes resulta que les tenim massa a tocar, hi estem massa lligats geogràficament i són massa extenses per tenir-les oblidades. L'error és encara més greu si sabem, com es demostra obertament ara amb el cas d'Ucraïna, que Rússia té la capacitat de desestabilitzar tot l'est del continent, des del Bàltic fins als Balcans. És comprensible que això no ens agradi gens, però aquesta és la dura realitat i no en traurem res de mirar cap a una altra banda. No es pot pretendre ampliar la influència d'Occident cap a l'Europa oriental (ja sigui incorporant sense mirar-s'hi gaire aquells països a la Unió Europea o a l'OTAN) i creure que el Kremlin es quedarà de braços plegats. Ara, una mica tard, ens comencem a adonar que a Moscou més que menystenir-lo, se l'ha de témer. No cal dir que si Rússia acaba envaint Ucraïna, el pes de la responsabilitat de la guerra recaurà sobre l'invasor. I tanmateix, això no ens eximeix a nosaltres, els europeus occidentals, d'assumir igualment la nostra part de culpa.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Barcelona

PARES TEATINS

El **diumenge 6 de febrer**, a les 17.30, concert de piano de Narcís Rodas a favor de la Fundació Marios Providentes. Església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dilluns 7 de febrer**, a les 19.00, els Dilluns dels Drets Humans sobre *Migracions i discurs d'odi*; els **dilluns del 14 de febrer al 13 de juny**, a les 11.45, seminari *Lectura de Rumi i Al-Hallay* amb Xavier Melloni (www.cristianismeijusticia.net).

INSTITUT SANT TOMÀS DE BALMESIANA

Del **dimarts 8 de febrer al dimarts 17 de maig**, curs *Suma de teologia: los actos humanos* amb Martín F. Echavarría. Més informació: www.istomas.org.

EFFATHÀ

El **dimecres 9 de febrer**, a les 18.00, dins del curs *Coneixement de Catalunya i espiritualitat*, Carme Junyent parla sobre *La llengua catalana: passat, present i futur*. Inscripcions: www.cristiansdebase.cat/formulari-de-matricula-curs-de-coneixement-de-catalunya-i-espiritualitat.

SETMANA DE LA BÍBLIA

El **dimecres 9 de febrer**, a les 18.30, *Meditació bíblicoteològica sobre la façana de la Glòria* amb Armand Puig a la cripta de la Sagrada Família i intervencions a l'orgue de Juan de la Rubia (reserva prèvia: <https://sagradafamilia.org>).

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

Els **dissabtes 12 de febrer, 12 de març, 2 d'abril i 7 de maig**, a les 16.30, curset *Creure per parlar*, particularment adreçat als joves, al claustre de la basílica de la Concepció. Més informació: www.parròquiaconcepciobcn.org.

Lleida

IREL

El **dijous 10 de febrer**, a les 18.30, Josep M. Carbonell parla sobre *La fraternitat des de la raó i des de l'esperit* (www.irelleida.com).

Sant Feliu de Llobregat

CATEQUESI

El **dilluns 7 de febrer**, a les 19.00, Mn. Joan Peñafiel imparteix una catequesi sobre *Com llegir textos bíblics de manera que ens ajudin en la vida de fe i en la pregària* a la parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 25 al 27 de febrer**, sessió de Natura & Espiritualitat *L'hivern* amb Lourdes Estrada, Antoni Pou i Amics de la Casa del Miracle. Informació: tel. 973 291 699.

Tarragona

PASTORETS

El **diumenge 13 de febrer**, a les 17.00, representació dels Pastorets del Vendrell al Teatre Àngel Guimerà del Vendrell.

Vic

TORRAS I BAGES

El **dilluns 7 de febrer**, a les 19.00, conferència de Conrad Vilanou sobre Josep Torras i Bages i l'educació al Seminari de Vic.

COVA DE MANRESA

El **dissabte 12 de febrer**, a les 10.30, pregària contemplativa. Més informació: tel. 938 720 422.

PREGUEM PER

LES INTENCIONS DEL PAPA

Per les dones religioses i consagrades, agraint-ne la missió i valentia

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions

Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[f /catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[i catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

[y Catalunya Cristiana](https://www.youtube.com/CatalunyaCristiana)

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana: Eloi Aran, Pilarín Bayés, Lucía Caram, Pilar Casals, Agustí Codinach, Teresa Casillas, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Joan Guiteras, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Mar Pérez, Quique, Francesc Roig, Leonard del Río, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Rafael Serra, Valentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

JOAN ANDREU PARRA

Amb 75 anys acabats de fer, Ignasi Torrent, un capellà difícil d'encasellar i amb una trajectòria vital ben diversa, està fent maletes. Es jubila i deixa la parròquia de Santa Maria de Badalona, la rectoria on ha viscut els darrers dotze anys, per anar a viure a la comunitat de religiosos de Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat. Durant el confinament, ha escrit *Autobiografia de un cura único*, publicat pel CPL i presentat tant al Seminari com a Badalona.

Sembla que té una marcada inclinació per les coses petites...

En una conversa amb un germà de Sant Joan de Déu en relació amb la manca de vocacions, encara més marcada a les congregacions religioses, ell argumentava que la vida religiosa suposava molta humilitat i pobresa. Jo li vaig contestar: «Sí, això és el que ens demana Jesús i l'Evangeli, posar-nos a disposició dels altres.» I ell em va replicar: «I això ho dius tu, que sempre has estat un *jefecito*?» Certament, la meua vida no ha estat coherent i això és el que intento reflectir al llibre, que cal assumir la nostra vida amb humilitat.

Explica que si alguna cosa té de bonat, li ve de la mare. Quin record guarda dels pares?

He estat el fill petit i sortia molt amb la mare, al cinema... D'ella em ve la fe: em portava a l'església, a combregar, em feia demanar pels familiars, amics i persones necessitades, les pregàries a la Verge Maria... No recordo les primeres lliçons de catequesi, però sempre recordo les de la mare. El pare, en aquell temps, era la figura que mantenia la família, era una relació més fluixa. La mare es preocupava molt de les altres persones. D'ella he après a saber sacrificar-me per millorar la situació d'altres persones. Per a mi, l'important és assolir harmonia, pau i una major cobertura de les necessitats de les persones. Quan era secretari general de l'ICASS em deien que la norma no permetia fer algunes coses. Jo contestava: «Doncs canviem la norma.» Moltes vegades feia coses que no eren regulars.

Ignasi Torrent Portabella acaba de publicar «Autobiografía de un cura único»

Mn. Ignasi amb la seva tia Montserrat Torrent a la presentació del llibre que es va fer al Seminari Conciliar de Barcelona el 18 de novembre passat.

«Cal assumir la nostra vida amb humilitat»

Al llibre sosté que la seva vida més que fruit de decisions personals ha estat un deixar-se empenyer. Qui l'empenyia?

He dit que s'en general a tots els que sol·liciten ajuda. Vaig entrar en els grups anarquistes a través de l'editorial ZYX, vinculada a l'HOAC, com a voluntari per vendre llibres a universitaris i al carrer. La línia de l'editorial era aflorar en els ambients obrers la història del món obrer prèvia a la guerra civil, prohibida pel règim, i va anar agafant una tendència més anarquista. En conèixer grups d'aquesta ideologia els vaig facilitar llocs eclesials per reunir-se. D'aquí vaig anar a la Model, on durant el mes i mig que vaig estar empresonat vaig conèixer Agustí de Semir, que després em va cridar al Govern de la Generalitat.

Vostè ha estat un servidor públic durant més de vint anys (ICS, ICF...). Veu en perill l'Estat del benestar?

Mai hem de perdre l'esperança. Vivim una època amb moltes dificultats: socials, econòmiques, divisió de classes, atur... El món no va en un camí d'harmonia on tothom tingui una activitat per realitzar;

la feina no és només per guanyar diners, sinó per realitzar-se personalment. Em pregunto com serà l'estructura de la societat en un futur. No es tracta només d'alimentar, sinó de dignificar les persones.

La seva darrera pirueta vital ha estat ser capellà als 62 anys?

Sempre havia tingut iniciatives d'entrar en comunitats religioses (Carles de Foucauld...), però quan em van dir que m'ho pensés, vaig anar cap a temes socials. Quan van morir els pares, el P. Mariano Galve em va proposar fer-me capellà i el bisbe ho va veure bé. Em van nomenar administrador del Seminari de Barcelona des del primer moment. Ara ja no tinc tantes *empentes* [en les decisions vitals], més aviat he d'aixecar les mans demanant ajuda.

Vostè va ser un dels fundadors dels Amics de la Gent Gran i hi ha estat vinculat molts anys. S'imaginava així la vellesa?

No havia pensat mai en la vellesa, sempre pensava que moriria jove. Al llibre m'hi refereixo a com assumir les etapes de final de vida amb il·lusió, servei, intentant complir. M'està costant i a Sant Joan de Déu m'hi ajuden.

radioestel.cat

el nou web de Ràdio Estel

radio estel

Programes Gràells Ràdio a la carta Podcast Actualitat

En directe

El Matí a Ràdio Estel

amb Mercè Raga

De dilluns a divendres de 8:00 a 13:45

Després sense distància i
dilluns de 13:45 a 14:00 i de 18:30

accés a la ràdio
online en directe

accés a les notícies
del dia a Ràdio Estel

accés a tots els àudios
a 'ràdio a la carta', i a
tots els programes

Avui recomanem

Jordi Vilapriñó: "Ha estat una campanya de Nadal bona malgrat les restriccions"

El president del Gremi de Botiguers i Comerciants de Catalunya ha apuntat, pel que fa a les rebaxes, que el sector preveu un augment de les vendes de més del 8% respecte a l'any passat.

10 gener 2022 | Redacció

Tot anirà bé

Escoltant, sentiràs

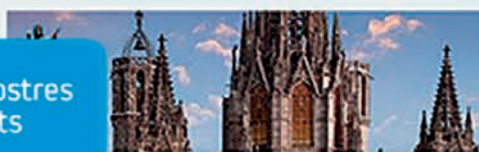
USTEC critica la tornada presencial a les aules amb el protocol actual

En una entrevista al Matí a Ràdio Estel, la portaveu nacional, Iolanda Segura, preveu que sortiran més sentències sobre el castellà a les escoles i demana a la Generalitat blindar la immersió lingüística.

5 gener 2022 | Redacció

accés als nostres
Podcasts

La Missa de cada dia

segueix-la en directe, cada dia a les 19.15h

de diumenge a divendres, des de la Catedral de Barcelona
dissabtes, des de la basílica de la Mercè

Els Podcasts de Ràdio Estel

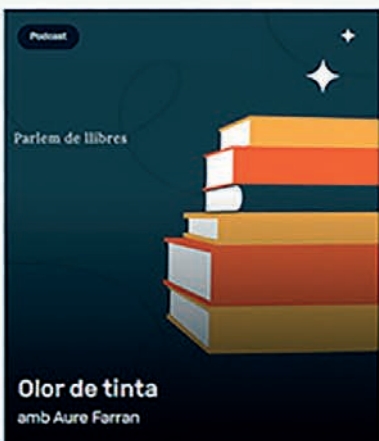
Blanquerna

amb Mercè Raga i la col·laboració de la Fundació Blanquerna

La veu de Càritas

amb Ignasi Miranda i la col·laboració de Càritas Catalunya

Parlem de llibres

Olor de tinta

amb Aure Farran